

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Prohibice v USA v letech 1920–1933

Milan Anděl

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra historických věd

Studijní program Historické vědy

Studijní obor Obecné dějiny

Bakalářská práce

Prohibice v USA v letech 1920–1933

Milan Anděl

Vedoucí práce:

PhDr. Roman Kodet, Ph.D.

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2018

Na tomto místě bych rád poděkoval vedoucímu své bakalářské práce PhDr. Romanu Kodetovi, Ph.D., za jeho pomoc a rady, které mi poskytl při jejím zpracování.

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2018

.....

Obsah

1. Úvod.....	1
2.1. Prohibiční zákony na území USA v 19. a na začátku 20. století	5
2.2. Cesta k ratifikaci XVIII. dodatku	8
2.3. Organizace spojené s prohibicí	10
2.3.1. Liga proti výčepům.....	10
2.3.2. Unie žen za křesťanskou střídmost.....	14
3.1. Začátek prohibice.....	18
3.2. Nelegální bary.....	23
3.3. Organizace prosazující prohibici od roku 1920	27
3.4. Trestry a situace ve věznicích	31
3.5. Prezidentská kampaň v roce 1928	33
3.6. Konec prohibice	35
4. Závěr	40
5. Seznam použité literatury a pramenů.....	42
6. Resumé.....	45

1. Úvod

Tématem této bakalářské práce jsou okolnosti vzniku, počátky, průběh a ukončení prohibice v USA v letech 1920–1933. V roce 1851 byl schválen jeden z prvních zákonů na podporu zákazu prodeje alkoholu na území USA, přesněji ve státě Maine. V dalších letech byla schvalována legislativa (na státní úrovni), která do jisté míry omezovala prodej, výrobu, konzumaci, vyměňování, přepravování, dovážení, vyvážení, poskytování, nalévání a vlastnění alkoholu. O schválení zákonů tohoto charakteru se postarali členové organizací, které podporovaly ratifikování prohibičního zákona napříč celým národem. Jednalo se především o Ligu proti výčepům, která svou pozornost koncentrovala výhradně na problém s „opojnými“ nápoji a Unii žen za křesťanskou střídmost, která se od Ligy ovšem lišila tím, že svou pozornost vedle problému s lihovinami zaměřila také na otroctví, cizoložství, polygamii, prostituci, potraty, homosexualitu, problémy se závislostí na tabáku a drogách, hazardní hry, dětskou práci, ochranu dětí a žen v domácnosti a mnoho dalších záležitostí. Stěžejním se pro tyto organizace stal prosinec 1913, kdy předaly petici pro zákaz prodeje alkoholu členům Kongresu. Návrh vedl k předložení tzv. Hobsonovy rezoluce poslancům, nicméně ta nezískala potřebné dvě třetiny hlasů. Lze ji považovat za předzvěst celonárodní prohibice v USA, jelikož o čtyři roky později byl v Kongresu schválen Volsteadův zákon. Ten byl ratifikován 36. státem 16. ledna 1919, což vedlo k zavedení celonárodní prohibice XVIII. dodatkem americké ústavy.

Schválení prohibice bylo významné z několika důvodů. Poprvé v americké historii byl uzákoněn celonárodní zákaz prodeje alkoholu. Byly vyslyšeny žádosti organizací, které tuto myšlenku podporovaly. Dodatek ovšem ignoroval jejich prosby o zavedení zákazu konzumace alkoholu, navíc obsahoval výjimky pro prodej alkoholu k lékařským a náboženským účelům, což se těmto uskupením nezamlouvalo. Schválení Volsteadova zákona znamenalo ztrátu pracovních pozic pro barmany, číšníky, řidiče nákladních automobilů a výrobců sudů. Ti se během prohibičních let většinou, pokud nenašli práci, stali kriminálníky, kteří právě zmíněnou legislativu porušovali. Záměry prohibičních organizací a samotného zákony byly chvályhodné, nicméně se minuly účinkem, jelikož jednotky prosazující XVIII. dodatek se zaměřily především na příslušníky z řad imigrantů, černochů, věřících a pracující třídy. Milionáře a příslušníky vyšší třídy většinou ignorovaly, jelikož ti si mohli dovolit dražší právníky, kteří je úspěšně obhájili, což vedlo k odporu příslušníků těchto skupin.

Hlavním cílem práce bylo popsání cesty vedoucí k ratifikaci XVIII. dodatku americké ústavy, jeho následnou detailní analýzu od roku 1920 až po objasnění důvodů jeho ztroskotání v roce 1933 schválením XXI. dodatku, který rušil platnost XVIII. dodatku. Mezi hlavní důvody schválení Volsteadova zákona lze považovat nárůst popularity organizací (na začátku 20. století), které se zasadily o zavedení prohibice na území USA. Po volbách v roce 1916 byl Kongres ochoten naslouchat jejich požadavkům, čímž bylo schválení Volsteadova zákona a uvedením ho v platnost. Na začátku 20. let 20. století měla prohibice na obyvatele USA blahodárný účinek, jelikož se snížila konzumace alkoholu, kriminalita a nemoci spojené s konzumací „opojných“ nápojů. Na znak vzdoru v následujících letech ovšem začala většina obyvatel konzumovat lihoviny. Chtěli tím vyjádřit svůj nesouhlas s tvrdým prosazováním prohibice. To vedlo ke zvýšení kriminality, přeplněným věznicím a zvýšené konzumaci alkoholu špatné kvality, což mělo za následek oslepnutí nebo dokonce smrt.

V první kapitole se autor zaměřil na období mezi lety 1851–1920. Začátek práce věnoval analýze legislativ, které zakazovaly prodej alkoholu, či se alespoň snažily omezit jeho spotřebu na státní úrovni a poté na celonárodní (Webb-Kenyonův zákon, Hobsonova rezoluce, Zákon o kontrole potravin a paliva a Válečný prohibiční zákon). Následně seznámil čtenáře s Volsteadovým zákonem, přičemž vysvětlil do detailu, co legislativa zakazovala a povolovala, včetně všech výjimek pro konzumaci (využití alkoholu pro lékařské a náboženské účely). Dále autor přiblížil čtenáři tresty za porušení XVIII. dodatku a následoval popis schvalování legislativy napříč Kongresem a státy USA. Poté se autor zaměřil na organizace spojené se zavedením prohibice. Do detailu představil dvě velká uskupení, která se o ni zasloužila. Jednalo se o Ligu proti výčepům a Unii žen za křesťanskou střídmost.

V druhé kapitole se autor zabývá obdobím mezi roky 1920–1933. První část věnoval analýze Volsteadova zákona, jak byl přijat veřejností, zejména věřícími, pracující třídou, imigranty, Afroameričany, soudci, politiky a lékaři. Uvádí, za co utráceli ve 20. letech 20. století obyvatelé své peníze, poté charakterizuje výrobu „opojných“ nápojů v destilačních kolonách a varnách, přidávání jedu do průmyslového alkoholu, následné pašování těchto méně kvalitních lihovin a situaci, která nastala pro pivovary, lihovary a vinice. V druhé podkapitole se věnoval popisu salonů, co pro ně znamenal XVIII. dodatek a jak na něj reagovaly. Dále se zaměřil na nelegální „speakeasies“, které vznikly na začátku 20. let 20. století. Poté se zabýval situací v nočních klubech, kabaretech, hotelech a restauracích. Ve třetí podkapitole se autor

věnuje popisu organizací prosazujících Volsteadův zákon od roku 1920. Za nejdůležitější považuje Prohibiční jednotku, se kterou čtenáře seznámil do detailu (včetně charakteristiky jejího nejznámějšího člena Izzyho Einsteina), přičemž popsal její skandály, které měly za následek ztráty důvěryhodnosti mezi obyvateli USA. Neopomněl zmínit další důležité organizace, Pobřežní stráž a Ku-klux-klan.

Ve čtvrté podkapitole druhé kapitoly se autor věnuje trestům za porušení Volsteadova zákona jak v jednotlivých státech, tak i celonárodně. Poté se zabývá situací ve věznicích, která zavládla během 20. a začátkem 30. let 20. století. V předposlední kapitole se zaměřil na prezidentskou kampaň v roce 1928, která zásadním způsobem ovlivnila další směřování prohibice. V poslední podkapitole autor seznámil čtenáře s důvody zrušení Volsteadova zákona, organizacemi, které se zasloužily o jeho zánik, postojem vyšší třídy na začátku 30. let 20. století, prezidentskou kampaní z roku 1932, v níž zvítězil Franklin Delano Roosevelt, který slíbil obyvatelům USA zrušení XVIII. dodatku, popis následného schválení XXI. dodatku a reakci občanů na zrušení prohibice.

Česky psaná literatura byla při vypracování práce využita minimálně, jelikož si dle autora v žádném případě nemohla dovolit konkurovat té zahraniční. K vypracování práce byly použity pouze dvě české publikace. První dílem byla kniha od Ivana Brože s názvem *Al Capone řečený "Zjizvená tvář"*, která autorovi objasnila zákazy spojené se schválením Volsteadova zákona. Druhou prací byla kniha od Stanislava Červinky *Až do posledního kmotra. Století mafie*.

Nejvíce byla v práci využita zahraniční díla. Primárním zdrojem využitým v práci byla monografie od Michaela A. Lerner s názvem *Dry Manhattan: Prohibition in New York City*, která autorovi přiblížila pohled na prohibici nejen v New Yorku, ale i na celém území USA. Publikace od Edwarda Behra *Prohibition: Thirteen Years That Changed America* pomohla autorovi především pochopit strukturu organizací podporujících a prosazujících prohibici a seznámila ho s jedním z prvních zákonů, týkajících se zákazu prodeje alkoholu. Dalším významným dílem, ze kterého autor čerpal, byla kniha s názvem *The War on Alcohol: Prohibition and the Rise of the American State* od Lisy McGirr, která autorovi výrazně pomohla především v přesných informacích ohledně schvalovacího procesu Volsteadova zákona napříč Kongresem a státy USA, seznámila ho s Ku-klux-klanem a jeho roli v prosazování prohibice, zákony kolem roku 1919 a situací ve věznicích během prohibičních let. Dalším významným zdrojem byla monografie od Normana H. Clarka *Deliver Us from Evil: An*

Interpretation of American Prohibition, ve které autor našel významné poznatky o Lize proti Výčepům a Prohibiční jednotce, které mu v práci zřetelně pomohly. Posledním zásadním dílem využitým v práci byla obsáhlá monografie od Daniela Okrenta nesoucí název *Last Call: The Rise and Fall of Prohibition*, která byla významná pro autora především v první kapitole, jelikož díky ní byl schopný popsat záměry a fungování Ligy proti výčepům a popsat důležitost Waynea Wheelera pro tuto organizaci. Seznámila autora se zákonem z roku 1886, podle kterého musela každá státní škola vyučovat o škodlivosti alkoholu, a v neposlední řadě autorovi přiblížila život druhé prezidentky Unie žen za křesťanskou střídmost Frances Willardové.

Autor využil také vydaných pramenů, konkrétně výročních zpráv Ligy proti výčepům z let 1915 a 1919, které vydal Ernest H. Cherrington pod názvem *Anti-Saloon League year book 1915* a *Anti-Saloon League year book 1919*. Tyto publikace autorovi pomohly s detailním popisem států, které schválily Volsteadův zákon a pomohlo detailně popsat Ligu proti výčepům. Dále výrazně pomohly se statistikou, jaké zákony byly zavedeny a kolik se zrušilo salonů před rokem 1920.

V předkládané bakalářské práci byla využita řada internetových zdrojů, které autorovi výrazně pomohly v dokončení práce. Poskytly mu informace, které se ve vybrané literatuře nevyskytovaly, jelikož byly zaměřeny na specifické téma, které se autor snažil v této práci co nejlépe vysvětlit.

2.1. Prohibiční zákony na území USA v 19. a na začátku 20. století

Předzvěstí prohibice v USA byl zákon, který zakazoval prodej alkoholu (nikoliv však konzumaci, osobní výrobu a skladování) z 2. června 1851, jenž byl uveden starostou Portlandu Nealem Dowem ve státě Maine.¹ Jeho účelem bylo vypořádat se s opilectvím a kriminalitou. Prodávat se směl pouze alkohol užívaný k lékařským či industriálním účelům. Touto legislativou se inspirovaly další státy. Do roku 1855 zavedly podobné omezení také Minnesota, Rhode Island, Massachusetts, Vermont, Michigan, Connecticut, Indiana, Delaware, Iowa, Nebraska, New York a New Hampshire.² Na konci 50. let 19. století došlo k rušení restrikcí, vzhledem k tomu, že zákaz prodeje alkoholu podněcoval k jeho pašování.³ Do roku 1865 si omezení s prodejem „opojných“ nápojů ponechalo pouze pět států⁴ (ke zrušení se přidalo i samotné Maine).⁵

V následujících letech začaly být zakládány organizace, které podporovaly zavedení prohibice. V roce 1874 byla založena Unie žen za křesťanskou střídmost, která pod vedením Frances Elizabeth Willard o rok později zaslala Kongresu petici, v níž požadovala zákaz prodeje a konzumace „opojných“ nápojů.⁶ Na začátku 80. let 19. století se Unie podílela na prosazení zákona, který nařizoval státním školám vyučovat žáky o škodlivosti alkoholu. Nařízení bylo poprvé schváleno ve státě Vermont, načež bylo v roce 1886 schváleno Kongresem a začalo platit po celém území USA.⁷

Další organizací, která podporovala zákaz prodeje alkoholu, byla Liga proti výčepům, která byla založena v roce 1893 ve státě Ohio.⁸ Pod vedením Waynea Wheelera se Lize po 15 letech od založení podařilo v Ohiu dosáhnout zavedení prohibice.⁹ Tento úspěch dodal organizaci sebedůvěru, jelikož o několik let později vyhlásila snahu o uvedení prohibice v platnost na celém území USA.

O zrealizování zákazu prodeje alkoholu se vedle organizací pokoušeli také zákonodárci, kteří 27. června 1882 ve státě Iowa schválili (za podpory voličů) dodatek státní legislativy, který zakazoval prodej, výrobu a konzumaci „opojných nápojů“.¹⁰ O

¹ BEHR, Edward, *Prohibition: Thirteen Years That Changed America*, New York 1996, s. 29.

² CLARK, Norman H., *Deliver Us from Evil: An Interpretation of American Prohibition*, New York 1976, s. 45.

³ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/maine-law-first-state-prohibition-in-u-s/>, [cit. 2018-02-14].

⁴ CLARK, s. 69.

⁵ OKRENT, Daniel, *Last Call: The Rise and Fall of Prohibition*, New York 2010, s. 12.

⁶ BEHR, s. 38–39.

⁷ OKRENT, s. 21.

⁸ BEHR, s. 49.

⁹ Tamtéž, s. 57–58.

¹⁰ Dostupné z: <http://www.dsaiowa.com/images/Prohibition.pdf>, [cit. 2018-02-17].

rok později se tento dodatek dostal před Nejvyšší soud v Iowě, který v zákoně našel několik nesrovnalostí, z toho důvodu byl povinen zrušit jeho platnost.¹¹

Zákonodárci se i nadále pokoušeli omezit spotřebu lihovin, přičemž se ukázal být velmi důležitý 23. březen 1896, kdy byl v New Yorku schválen Rainesův zákon, který zakazoval prodej alkoholu v neděli (legislativa cílila na dělníky, jelikož většina z nich pracovala od pondělí do soboty).¹² Hotelům, které měly deset a více postelí, byla udělena výjimka (konzumace „opojných“ nápojů byla povolena během podávání jídla, či na pokojích).¹³ Výsledkem legislativy byla přeměna salonů na hotely.¹⁴

V roce 1913 se Lize proti výčepům podařilo prosadit Webb-Kenyonův zákon, který zakazoval dovoz alkoholických nápojů do států, které na svém území vedly legislativu proti konzumaci alkoholu.¹⁵ K návrhu se jako jediný negativně vyjádřil prezident Taft, který tvrdil, že je v rozporu s konstitucí a odmítl ho podepsat. Podporovatelům legislativy se ovšem podařilo prezidenta obejít a Kongresu nic nebránilo ve schválení¹⁶ (ve sněmovně hlasovalo 246 poslanců pro, 95 z nich bylo proti). Liga proti výčepům získala tímto úspěchem důvěru a sebevědomí k prosazování jejich hlavního záměru.¹⁷

V listopadu 1913 se Liga proti výčepům sešla na shromáždění v Columbusu, kde bylo odsouhlaseno předání petice Kongresu. Hlavním požadavkem byl zákaz prodeje, výroby, přepravy a vývozu alkoholu, který sloužil ke konzumaci.¹⁸ Liga se shromáždila 10. prosince 1913 na schodech Kapitolu,¹⁹ kde předala svoji petici členům horní (Morrisi Sheppardovi) a dolní (Richmondu Hobsonovi) komory, kteří měli návrh v Kongresu představit.²⁰

---

¹¹ Dostupné z: [https://ballotpedia.org/Iowa_Liquor_Prohibition,_Amendment_1_\(June_1882\)](https://ballotpedia.org/Iowa_Liquor_Prohibition,_Amendment_1_(June_1882)), [cit. 2018-02-17].

¹² Dostupné z:

<https://web.archive.org/web/20060625135608/http://timesnewsweekly.com/Archives2005/Jan.-Mar.2005/021005/NewFiles/OURNEIGH.html>, [cit. 2018-02-17].

¹³ LERNER, Michael A., *Dry Manhattan: Prohibition in New York City*, Cambridge 2007, s. 25.

¹⁴ Dostupné z:

<https://web.archive.org/web/20060625135608/http://timesnewsweekly.com/Archives2005/Jan.-Mar.2005/021005/NewFiles/OURNEIGH.html>, [cit. 2018-02-17].

¹⁵ LERNER, s. 6.

¹⁶ CLARK, s. 119.

¹⁷ OKRENT, s. 58.

¹⁸ Tamtéž, s. 60.

¹⁹ MCGIRR, Lisa, *The War on Alcohol: Prohibition and the Rise of the American State*, New York 2015, s. 3.

²⁰ OKRENT, s. 61.

Richmond Hobson se následující rok pokusil zničit obchod s lihovinami, jelikož představil rezoluci, ve které požadoval uvalení enormní daně na spotřební alkohol.²¹ K hlasování ve sněmovně došlo 22. prosince 1914 (pro hlasovalo 197 poslanců, proti 190). Legislativa nezískala potřebné dvě třetiny hlasů k tomu, aby mohla dále pokračovat do senátu. Rezoluce lze označit jako předzvěst Volsteadova zákona, který uvedl o několik let později prohibici na celonárodní úrovni.²²

Velkým prosazovatelem iniciativy Ligy proti Výčepům v New Yorku byl William Anderson, který v roce 1916 navrhl zákon, v němž požadoval umístění varující etikety na „opojné“ nápoje, které mají více než 0,5 % alkoholu. Návrh nikdy nebyl schválen, s čímž počítal i Anderson, který chtěl pouze zaměstnat odpůrce prohibice.²³ Liga o rok později donutila starostu New Yorku Johna Purroy Mitchela ke schválení povinné otevírací doby pro všechny kavárny, salony a kabarety na území New Yorku. Podniky musely zavřít nejpozději v jednu hodinu ráno.²⁴

Lize proti výčepům pomohl v prosazování prohibice vstup USA do 1. světové války v dubnu 1917, jelikož začala prezentovat alkohol jako ohrožení národní bezpečnosti. Vyžadovala střízlivost vojáků, jelikož se obávala, že pod vlivem mužů vyzradit válečné tajemství. Ve sněmovně byl 23. června 1917 představen zákon o kontrole potravin a paliva (Food and Fuel Control Act), díky čemuž mohl prezident Woodrow Wilson regulovat zásoby potravin. Legislativa také zakazovala využití obilí k destilování a povolila prezidentovi během války omezit produkci piva a vína. Cílem tohoto opatření bylo snížení výroby alkoholu a následný pokles spotřeby. Zákon obsahoval dodatek, podle kterého bylo nyní trestné prodat či nalít lihoviny vojákům, navíc je bylo zakázáno prodávat na vojenských základnách či v jejich blízkosti.²⁵ Ve sněmovně hlasovalo pro schválení 365 politiků, pouze pět jich bylo proti. Do senátu se návrh dostal v srpnu téhož roku, kdy pro hlasovalo 66 senátorů a proti bylo pouhých sedm.²⁶

V prosinci 1917 vydal prezident Woodrow Wilson proklamaci, v níž zakazoval pivovarům vyrábět pivo, které by svým obsahem přesahovalo 2,75 % alkoholu.²⁷ V září 1918 byl schválen Válečný prohibiční zákon (Wartime Prohibition Act), který

---

²¹ Tamtéž, s. 53.

²² Tamtéž, s. 73.

²³ LERNER, s. 27.

²⁴ Tamtéž, s. 30.

²⁵ Tamtéž, s. 29–30.

²⁶ MCGIRR, s. 34–35.

²⁷ Tamtéž, s. 35.

zakazoval výrobu piva a vína na území USA od 1. května 1919. Dále zapověděl prodej alkoholických nápojů, které svým obsahem alkoholu měly přesahovat povolenou hodnotu 2.75 %, nicméně to platilo až od 1. července 1919. Legislativa povolovala prodej válečného piva a zředěného vína. Prezident se vyjádřil proti návrhu, nicméně ho v listopadu 1918 podepsal.²⁸ Zákon byl přijat s masovou hysterií, jelikož se většina obyvatel obávala striktního prosazování, načež se přesunuli do salonů, kde pili až do ranních hodin.²⁹

Prohibiční zákony schválené před rokem 1920 sloužily ke snížení konzumace opojných nápojů, odstranění alkoholismu mezi chudými (neměly za cíl úplný zákaz alkoholu) a snížení míry kriminality. V roce 1914 mělo pouze 12 států legislativu podporující alespoň částečný zákaz prodeje alkoholu, přičemž v roce 1918 jich bylo již 28. S tak velkou podporou byla celonárodní prohibice neodvratná.³⁰

2.2. Cesta k ratifikaci XVIII. dodatku

Konec roku 1917 se ukázal jako zlomový pro organizace podporující zavedení prohibice na celonárodní úrovni, jelikož se 17. prosince hlasovalo ve sněmovně ve věci schválení Volsteadova zákona.³¹ Legislativa byla navržena republikánským kongresmanem Andrewem J. Volsteadem, který byl při tvorbě spíše pomocníkem, jelikož velkou část znění navrhnul vůdce Ligy proti výčepům Wayne Wheeler.³²

Úmyslem bylo zakázat občanům vyrábět, prodávat, vyměňovat, přepravovat, dovážet, vyvážet, poskytovat, nalévat (to platilo pro barmany)³³ a vlastnit (zákaz platil pro držení alkoholu za účelem prodeje, k osobní konzumaci v domácnostech platila výjimka)³⁴ „opojné“ nápoje, které by svým obsahem přesáhly povolenou hodnotu, tedy polovinu jednoho procenta alkoholu.³⁵ Dále bylo nelegální u sebe nosit „placatku“, brát si do hotelů a restaurací vlastní lihoviny za účelem konzumace, obdržet či předat darem láhev alkoholu, kupovat nebo vyrábět vzorce k produkci „opojných“ nápojů, skladovat lihoviny (mimo svůj domov), vystavovat reklamu či nápisy, které propagovaly alkohol³⁶ a pěstovat v domácnostech slad a kvasinky, které byly určeny pro výrobu piva.³⁷

---

²⁸ LERNER, s. 42.

²⁹ Tamtéž, s. 43.

³⁰ MCGIRR, s. 21.

³¹ LERNER, s. 11.

³² BEHR, s. 77.

³³ BROŽ, Ivan, *Al Capone řečený "Zjizvená tvář"*, Praha 2007, s. 32.

³⁴ BEHR, s. 79.

³⁵ BROŽ, s. 32.

³⁶ BEHR, s. 79.

³⁷ CLARK, s. 133.

Na druhou stranu legislativa povolovala produkci alkoholu pro industriální využití (přípravky pro toalety, výtažky s příchutí, sirupy a ocet), pro náboženské účely (bylo umožněno si každý měsíc ponechat deset galonů mešního vína) a pro lékařské účely (lékaři měli možnost předepisovat whisky, nicméně pouze pintu na každých deset dní). Dále umožňovala kupovat, konzumovat (v domácnostech) a uskladňovat alkohol (do 15. ledna 1920 bylo možné si alkohol uskladnit v pronajatých skladištích, nicméně newyorský soudce John C. Knox podepsal nařízení, kterým tuto možnost znemožnil).

Volsteadův zákon definoval sazby za porušení. V případě prvního porušení následovala pokuta jeden tisíc dolarů, nebo odsouzení k 30 dnům ve vězení³⁸ (většina provinilců volila druhou možnost, jelikož se jednalo především o číšníky a barmany, kteří si nemohli dovolit uhradit tak vysokou částku).³⁹ Při opakovaném porušení narůstaly tresty až k částce 10 000 dolarů a možnosti uvěznění po dobu jednoho roku. Legislativa navíc umožňovala zabavení čehokoliv, co napomáhalo porušovat zákon (lodě a vozidla) a uzavření budov, ve kterých se alkohol prodával či vyráběl. Pokud se při razii zabavil alkohol, následovalo jeho okamžité zničení.⁴⁰

Ve sněmovně získal návrh potřebné dvě třetiny hlasů (282 pro, 128 proti) a následující den byl předložen senátu, kde pro schválení hlasovalo 47 senátorů, proti bylo pouhých osm.⁴¹ Zákon byl 22. prosince 1917 odeslán státům ke schválení⁴² (bylo jisté, že 27 z nich bude pro, vzhledem k tomu, že na svém území zavedly alespoň částečnou prohibici).⁴³ První stát, který návrh schválil, bylo Mississippi, kde se zákonodárci sešli 8. ledna 1918. Nejdříve se hlasovalo v parlamentu (93 pro, tři proti) a poté v senátu (28 pro, pět proti). Na domácí půdě Ligy proti výčepům (Ohiu) došlo k referendu, kde se obyvatelé vyjádřili proti návrhu, navzdory tomu byl zákonodárci schválen.⁴⁴ Do konce roku 1918 usnesení ratifikovalo 15 států. Zbytek států se přidal na začátku následujícího roku, přičemž 7. ledna schválilo Ohio a Oklahoma, následující den Idaho a Maine, 9. ledna to byla Západní Virginie. Další týden návrh podpořilo během čtyř dnů 15 států.⁴⁵ Rozhodujícím státem ve schválení XVIII. dodatku byla Nebraska, která se 16. ledna vyslovila jako 36. pro schválení (ve sněmovně bylo 98 poslanců pro, proti nebyl žádný, v senátu hlasovalo pro 31 senátorů, proti byl pouze

---

³⁸ BEHR, s. 78.

³⁹ LERNER, 92.

⁴⁰ BEHR, s. 78.

⁴¹ LERNER, s. 11.

⁴² MCGIRR, s. 35.

⁴³ CLARK, s. 129.

⁴⁴ OKRENT, s. 104–105.

⁴⁵ LERNER, s. 11.

jeden z nich).⁴⁶ Dva týdny po Nebrasce se ke schválení přidal i New York.⁴⁷ V některých státech získala legislativa takovou podporu, že v dolní komoře (Jižní Dakota, Idaho, Západní Virginia, Kansas, Utah, Nebraska a Wyoming) a horní komoře (Jižní Dakota, Arizona, Michigan, Oklahoma, Maine, Idaho, Západní Virginia, Arkansas, Severní Karolína, Kansas, Oregon, Utah a Wyoming) nehlasoval ani jeden zákonodárce proti návrhu.⁴⁸ Celkově návrh schválilo 46 ze 48 států, proti byly pouze Connecticut a Rhode Island.⁴⁹

Po úspěšném schválení byl návrh znovu předložen Kongresu. 27. května 1919 byl zákon po debatě, která trvala tři měsíce, schválen (pro hlasovalo 255 poslanců, proti 166). Do senátu se legislativa dostala 5. září, kde byla schválena a následně předána prezidentu Wilsonovi, který ovšem návrh vetoval a odmítl ho podepsat.⁵⁰ Sněmovna zareagovala 28. října 1919 přehlasováním prezidentova veta. Zákon vyžadoval roční mezeru mezi ratifikací a uvedením v platnost, XVIII. dodatek tedy začal platit 17. ledna 1920.⁵¹

2.3. Organizace spojené s prohibicí

2.3.1. Liga proti výčepům

Nejvýznamnější organizace, která se zasadila o prosazení prohibice na celém území USA, byla Liga proti výčepům. Toto uskupení mělo oproti ostatním spolkům výhodu v tom, že se zaměřilo pouze na jeden problém, čímž se lišilo například od Unie žen za křesťanskou střídmost, která se vedle alkoholu zabývala také problémy s tabákem, prostitucí, hygienou, současně řešila otázky sociálních reforem a mezinárodního míru.

Liga byla založena v roce 1893 ve městě Oberlin.⁵² Jejím prvním ředitelem byl zvolen reverend Howard Hyde Russell (právník, člen Republikánské strany, vyléčený alkoholik, který se ve věku 33 let stal knězem, kázal o škodlivosti alkoholu a podporoval prohibiční zákony)⁵³ na konvenci pořádané roku 1895 (o osm let později ho nahradil reverend Purley Albert Baker). Toto shromáždění bylo významné, vzhledem k tomu, že jeden z členů (biskup Luther B. Wilson) navrhl představitelům, aby se hnutí

---

⁴⁶ OKRENT, s. 106.

⁴⁷ LERNER, s. 13.

⁴⁸ CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1919*, Westerville 1919; dostupné z: [https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599683;view=1up;seq=12](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599683;view=1up;seq=12), [cit. 2018-03-06].

⁴⁹ MCGIRR, s. 35.

⁵⁰ BEHR, s. 78.

⁵¹ MCGIRR, s. 36.

⁵² CLARK, s. 94.

⁵³ Dostupné z: <https://prohibition.osu.edu/anti-saloon-league/howard-hyde-russell>, [cit. 2018-03-14].

rozšířilo za hranice Ohia a stalo se celonárodním⁵⁴ (díky tomuto kroku organizace navázala spolupráci s nakladatelstvím The American Issue Publishing Company, které tisklo převážně publikace a reklamní letáky).⁵⁵ Pro Ligu to byl významný krok, jelikož začínala získávat na popularitě a v roce 1901 měla sídla ve 30 státech a hlavním městem Washingtonu,⁵⁶ přičemž zaměstnávala 31 zaměstnanců na plný úvazek⁵⁷ (o osm let později měla napříč USA 800 kanceláří, ve kterých na plný úvazek pracovalo přes 500 zaměstnanců).⁵⁸ Všechny své náklady hradila z peněz, které obdržela od dárců. Velkými podporovateli uskupení byli průmyslníci John D. Rockefeller, který uhradil každý rok 10 % veškerých nákladů organizace⁵⁹ a Henry Ford, který přispíval Lize již od jejího založení nemalé částky, jelikož tvrdil, že pracovníci, kteří měli kocovinu, zpomalovali rychlost práce a způsobovali častěji pracovní úrazy, než střízliví pracovníci.⁶⁰

Prvotním cílem Ligy proti výčepům bylo zrušení salonů nejdříve v Ohio, poté na celém území USA.⁶¹ Uskupení podpořilo legislativu, která umožnila městům rozhodnout (za pomoci referenda) o ponechání či zrušení barů⁶² (do roku 1908 jich bylo zrušeno přes 11 000,⁶³ o osm let později byly kompletně uzavřeny v 21 státech).⁶⁴ Deset let po svém založení začala organizace vehementně podporovat státy, které chtěly omezit spotřebu alkoholu. Kromě již zmíněné legislativy dále podpořila zákon Mannův (na území Virginie se zakázaly salony), Wattsův (limitování barů ve městech na území Severní Karolíny) a Leeův (zakazoval opilým mužům cestovat ve vlaku). Dále podporovala legislativu, která podnikům ustanovila povolenou otevírací dobu (v Nebrasce bylo povoleno mít otevřeno od 7:00 do 20:00, v Kalifornii se muselo zavřít od 2:00 do 6:00), jelikož většina z nich fungovala nepřetržitě. Vedle podpory zrušení salonů se postupem času zabývala i zavedením prohibice v jednotlivých městech, okresech a státech. (v roce 1902 toto opatření přijalo 41 okresů v Texasu, o rok později

---

⁵⁴ CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1915*, Westerville 1915; dostupné z: [https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599681;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599681;view=1up;seq=1), [cit. 2018-03-10].

⁵⁵ LERNER, s. 16.

⁵⁶ CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1915*, Westerville 1915; dostupné z: [https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599681;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599681;view=1up;seq=1), [cit. 2018-03-10].

⁵⁷ OKRENT, s. 39.

⁵⁸ Tamtéž, s. 41.

⁵⁹ Tamtéž, s. 39.

⁶⁰ BEHR, s. 149.

⁶¹ CLARK, s. 94.

⁶² OKRENT, s. 39.

⁶³ CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1915*, Westerville 1915; dostupné z: [https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599681;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599681;view=1up;seq=1), [cit. 2018-03-10].

⁶⁴ CLARK, s. 107–108.

přijalo zákaz prodeje alkoholu 18 měst ve Virginii a tento trend nadále pokračoval napříč národem).⁶⁵

Lize proti výčepům ve věci prosazení prohibice výrazně pomohl začátek první světové války, jelikož od roku 1914 začal Wayne Wheeler (ústřední postava v boji proti alkoholu) podněcovat nenávist vůči německým imigrantům, kteří měli ve svých rukou pivovarnictví. Začal tvrdě vystupovat proti Národní německo-americké alianci (National German-American Alliance) a Americké pivovarnické asociaci (United States Brewers' Association), přičemž tvrdil, že během války podporovali německého císaře. V únoru 1918 donutil Wheeler senátní vyšetřovací komisi k tomu, aby přezkoumala aktivity Aliance, načež členové nevydrželi nápor a organizaci raději rozpustili.⁶⁶ Poté se zaměřil na Pivovarnickou asociaci, kterou obvinil z placení novin, které vydávaly články zaměřené proti prohibici. Senát byl Wheelerem donucen k tomu, aby přezkoumal její finanční záznamy, ve kterých bylo dokázáno, že uskupení zapůjčilo majiteli Washington Times Arturu Brisbaneovi 500 000 dolarů, který na oplátku vystupoval proti uvedení zákazu prodeje alkoholu v platnost a podporoval alespoň částečnou výjimku pro pivo. Výsledkem bylo umlčení asociace a tím pádem veškeré opozice.⁶⁷

Významným se pro Ligu proti výčepům ukázal být rok 1916, ve kterém se konaly volby do Kongresu.⁶⁸ Organizaci totiž nezáleželo na tom, jestli je kandidát člen Republikánské či Demokratické strany, podporovala zkrátka toho, kdo se vyjádřil kladně vůči jejím zájmům a byl ochotný hlasovat pro zavedení celostátní prohibice. Všem, kdo se vyjádřili kladně, pomohla v kampani, získala pro ně hlasy od svých stoupenců a na oplátku byl o rok později schválen již zmíněný Volsteadův zákon⁶⁹ (uskupení nechtělo nic podcenit, využilo totiž 20 000 řečníků, kteří podporovali napříč celou zemí za kandidáty a přitom i za prohibici).⁷⁰

Mezi nejvýznamnější členy, jež se zasloužily o předchozí úspěchy Ligy proti výčepům, patřil Wayne Wheeler. Narodil se v Brookfieldu, které leží ve státě Ohio 10. listopadu 1869. Otec se jmenoval Joseph Wheeler, matka Ursula Hutchinson.⁷¹ V roce 1890 se rozhodl přestěhovat za studiem do Oberlinu. Mladý Wheeler si přivydělával

---

⁶⁵ CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1915*, Westerville 1915; dostupné z: [https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599681;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599681;view=1up;seq=1), [cit. 2018-03-10].

⁶⁶ BEHR, s. 67–69.

⁶⁷ Tamtéž, s. 69–70.

⁶⁸ OKRENT, s. 76.

⁶⁹ LERNER, s. 16.

⁷⁰ OKRENT, s. 79.

⁷¹ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/wayne-wheeler/>, [cit. 2018-03-10].

jako domovník, přičemž přes léto získával finance jako učitel v letní škole. Peníze také získával prodejem knih, nábytku a programů na sportovní události.⁷² Zlomový se pro něj ukázal být rok 1893, kdy reverend Howard Hyde Russell uzřel ve Wheelerovi velký potenciál, načež se ho do nově vzniklého uskupení rozhodl rekrutovat.⁷³ Jelikož organizace potřebovala schopného právníka, rozhodl se Wheeler vystudovat, přičemž v roce 1898 obdržel svůj diplom a převzal jednu z kanceláří Ligy v Ohio. Byl tak zapálen do boje proti alkoholu, že na svém kole objížděl kostely, ve kterých přednášel o jeho škodlivosti, účastnil se soudů, odesílal telegramy s kampaní a organizoval demonstrace. Za tvrdou práci byl po zásluze odměněn, jelikož v roce 1903 povýšil a stal se hlavním ředitelem Ligy proti výčepům ve státě Ohio.⁷⁴

Pro jeho kariéru se ukázal být významný rok 1906, kdy vedl úspěšnou kampaň proti znovuzvolení guvernéra Ohia Myrona Timothyho Herricka, který tvrdě vystupoval proti prohibici. Wheeler zorganizoval více než 300 shromáždění napříč Unii namířených proti Herrickovi, přičemž tvrdil, že vědomě podporuje zájmy lihovarů. Herrickovi vyjádřila podporu již zmíněná Pivovarnická asociace (zaslala dopis svým členům, aby peněžně podpořili guvernéra). To se ukázalo být kontraproduktivní, jelikož právě toho Wheeler využil. Ve svých rukách měl kopii zaslání dopisu, kterou následně rozeslal po celém státě.⁷⁵ Voliče toto zjištění znepokojilo, díky čemuž Herrick volby prohrál. Zvítězil demokratický kandidát John M. Pattison, který silně podporoval zákaz prodeje alkoholu.⁷⁶ Od roku 1916 Wheeler přesunul své bydliště z Ohia do hlavního města Washingtonu, jelikož nahradil ve vedoucí pozici Edwina Dinwiddieho⁷⁷ (kněz a reformátor, který se v roce 1901 zasadil o schválení zákona, který zakazoval prodej a konzumaci „opojných“ nápojů v prostoru armádních kantýn).⁷⁸

Wayne Wheeler se nicméně nikdy nepasoval do role vůdce organizace, raději stál v pozadí, přičemž přesvědčoval zákonodárce o výhodách prohibice (za svůj život zásadním způsobem ovlivňoval šest Kongresů a v podstatě diktoval podmínky dvěma prezidentům).⁷⁹ Hlavním důvodem zapálenosti Wheelera byla nenávist k alkoholu, která vznikla v dětství (v mládí ho zranil opilý soused vidlemi). Jeho odpor se podepisoval i

---

⁷² OKRENT, s. 38.

⁷³ Dostupné z: <http://www.westervillelibrary.org/antialoon-wheeler>, [cit. 2018-03-10].

⁷⁴ OKRENT, s. 39.

⁷⁵ Tamtéž, s. 40.

⁷⁶ Dostupné z: http://www.ohiohistorycentral.org/w/John_M._Pattison, [cit. 2018-03-10].

⁷⁷ OKRENT, s. 59.

⁷⁸ Dostupné z: ripple4u.tripod.com/edwin.htm, [cit. 2018-03-14].

⁷⁹ BEHR, s. 52.

na výplatě, kterou od Ligy pobíral, jelikož se jednalo o 8000 dolarů, přičemž v jiných sférách a se svými zkušenostmi mohl pobírat daleko více.⁸⁰

2.3.2. Unie žen za křesťanskou střídmost

Další důležitou organizací, která se na celém území USA zasadila o zavedení prohibice, byla Unie žen za křesťanskou střídmost. První zmínky o tomto uskupení se datují do zimy 1873–1874, kdy se několik skupin žen ze států New York a Ohio uchýlilo k nenásilným protestům vůči alkoholu. Ženy z domácností se modlily na kolenou před salony a chtěly, aby byl zakázán prodej „opojných“ nápojů. Do tří měsíců se jim povedlo odstranit lihoviny z 250 městských komunit. Tento úspěch je inspiroval k tomu, aby v srpnu 1874 svolaly konvence do města Cleveland 18. – 20. listopadu téhož roku,⁸¹ které se účastnily zástupkyně ze 17 států.⁸² První prezidentkou byla zvolena Annie Wittenmyerová, přičemž Frances Elizabeth Caroline Willardová (druhá prezidentka) a Mary Johnson byly zvoleny sekretářkami. Pokladnicí se stala Mary Ingham.⁸³ Většina členek organizace byla manželkami lékařů, právníků, obchodníků a farmářů.

Prvotním cílem organizace bylo dosažení zákazu prodeje alkoholu a nahrazení nenáviděných salonů kavárnami,⁸⁴ přičemž postupem času (hlavně pod vedením druhé prezidentky Frances Willardové) se organizace věnovala dalším problémům (otroctví, cizoložství, polygamii, prostituci, potratům, homosexualitě, závislosti na tabáku a drogách, hazardním hrám, dětské práci, ochraně dětí a žen v domácnostech). Dále vyžadovala tvrdší tresty ve věci sexuálních zločinů, vyslovila se k udělení volebního práva pro ženy (a dalších práv pro ženy) a prosazovala světový mír. Nutno podotknout, že se nejednalo o veškeré problémy, kterými se organizace zabývala.⁸⁵ První prezidentka Annie Wittenmyerová pomohla uskupení v rozvoji, jelikož do konce jejího prezidentství mělo přes 26 000 členů ve 23 státech.⁸⁶

První velký úspěch přišel v 80. letech 19. století, kdy se od roku 1881 zaměřila členka hnutí Mary Hunt na změnu státní legislativy. Snažila se o to, aby se na státních školách vyučovalo o škodlivosti alkoholu (děti byly vyučovány o tom, že alkohol je jed a kdo pije pivo, tak umře na otoky po celém těle) a výhodách abstinence. Zákon byl

---

⁸⁰ Dostupné z: <http://www.westervillelibrary.org/antisaloon-wheeler>, [cit. 2018-03-10].

⁸¹ Dostupné z: <https://www.wctu.org/history.html>, [cit. 2018-03-15].

⁸² BEHR, s. 38.

⁸³ Dostupné z: <https://www.wctu.org/history.html>, [cit. 2018-03-15].

⁸⁴ BEHR, s. 46.

⁸⁵ Dostupné z: <https://www.wctu.org/history.html>, [cit. 2018-03-15].

⁸⁶ Dostupné z: <https://www.wctu.org/services.html>, [cit. 2018-03-15].

schválen poprvé v roce 1882 ve státě Vermont, v New Yorku o dva roky později. Během roku 1886 Kongres schválil tento zákon pro celou Unii, přičemž zákon začal platit i na vojenských akademiích.⁸⁷ Pokud škola odmítla tyto zákony dodržovat, hrozilo jí odebrání finančních prostředků. Legislativa se potýkala s kritikou ze strany učitelů, kteří tuto výuku zpochybňovali. Unie na to zareagoval tím, že nechala Mary Hunt, aby založila komisi známých vědců a dvou bývalých prezidentů Americké lékařské asociace, se kterými zahájila kampaň, ve které vyvrátila veškeré argumenty.⁸⁸ Do roku 1901 bylo o škodlivosti alkoholu a jeho nevýhodách vyučováno 22 milionů dětí a teenagerů. Nutno podotknout, že se zákon nedodržel všude, hlavně v oblastech, kde prohibice nebyla podporovaná.⁸⁹

Rok 1883 byl pro organizaci významný z celosvětového hlediska, jelikož byla založena Světová unie za křesťanskou střídmost pod vedením Frances Willardové.⁹⁰ Vedle toho tentýž rok podpořila petici namířenou proti světovému obchodu s drogami.⁹¹ Od roku 1884 organizace podporovala myšlenku o zrealizování mateřských školek,⁹² o pět let později agitovala za osmi hodinovou pracovní dobu.⁹³ Od roku 1894 začala silně prosazovat volební právo pro ženy (to se povedlo až ratifikací XIX. dodatku v roce 1920).⁹⁴ Od roku 1898 do roku 1914 byla prezidentkou Lillian M. N. Stevens, která jako hlavní cíl organizace znovu ustanovila boj s alkoholem a velkou měrou se zasadila o prosazení prohibice.⁹⁵

Mezi nejdůležitější členky Unie, které se největší měrou zasloužily o předešlé úspěchy, patřila Frances Elizabeth Caroline Willardová. Narodila se 28. září 1839 v Churchvillu, který se nachází ve státě New York.⁹⁶ Její odpor k „opojným“ nápojům byl patrný již od mládí, jelikož ve věku 16 let donutila své rodiče podepsat slib, ve kterém museli slíbit, že je přestanou nadále pít.⁹⁷ Od roku 1873 působila jako profesorka angličtiny a umění, nicméně následující rok svoji práci opustila, aby se přidala k nově vzniklé Unii žen za křesťanskou střídmost. Byla zvolena sekretářkou organizace pro korespondenci a později působila v čele publikačního výboru uskupení.

---

⁸⁷ OKRENT, s. 21.

⁸⁸ CLARK, s. 86.

⁸⁹ OKRENT, s. 21.

⁹⁰ Tamtéž, s. 18.

⁹¹ Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Frances-Willard>, [cit. 2018-03-15].

⁹² Dostupné z: <https://www.wctu.org/services.html>, [cit. 2018-03-15].

⁹³ OKRENT, s. 19.

⁹⁴ Dostupné z: <https://www.wctu.org/history.html>, [cit. 2018-03-15].

⁹⁵ Dostupné z: <https://www.wctu.org/services.html>, [cit. 2018-03-15].

⁹⁶ Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Frances-Willard>, [cit. 2018-03-15].

⁹⁷ OKRENT, s. 16–17.

V roce 1878 projevila svoji zapálenost, jelikož se jí za pomoci její asistentky Anny A. Gordonové podařilo získat 100 000 podpisů k petici, která ženám zaručovala možnost hlasování ve věcech spojených s alkoholem. V březnu 1879 tato petice nicméně schválena nebyla. Tentýž rok byla na konvenci zvolena druhou prezidentkou organizace, přičemž ve funkci setrvala až do své smrti v únoru 1898.⁹⁸ V první polovině 80. let 19. století zahájila v doprovodu své sekretářky dvě kampaně. V první navštívila jižní státy USA, jelikož chtěla zvýšit povědomí o činnostech spolku a jeho záměrech⁹⁹ a v druhé zavítala ze stejného důvodu do každého města USA, které mělo více, než 10 000 obyvatel.¹⁰⁰ Od roku 1891 působila jako prezidentka Světové unie za křesťanskou střídmost.¹⁰¹ Pod jejím vedením organizace dosáhla 150 000 členů a jejich počet se i nadále zvyšoval po její smrti.¹⁰²

Mezi další významné členky uskupení patřila Carrie Amelia Mooreová, později známá jako Carry Nation, která si svoji slávu získala ničením salonů. Narodila se 25. listopadu 1846 v Garrard County ve státě Kentucky. Otec se jmenoval George Moore, matka Mary Campbell Mooreová.¹⁰³ V roce 1867 se provdala za Charlese Gloyda, se kterým měla o rok později dítě, nicméně od manžela odešla, jelikož měl problémy s pitím (tímto vznikla její nenávist vůči alkoholu).¹⁰⁴ Od května 1871 do července 1872 navštěvovala školu, jelikož chtěla získat certifikát, aby mohla vyučovat. V roce 1874 si vzala Davida Nationa, který byl novinář a právník. O 15 let později se také stal knězem. S manželkou se přestěhovali do Medicine Lodge v Kansasu. Carry začala pomáhat svému manželovi a věnovala se pomoci potřebným. Zalíbení našla především v pomoci dětem a ženám. Za pomoci Unie se jí podařilo v Kansasu prosadit zákon namířený proti prodeji alkoholu a v Missouri zase legislativu, která umožňovala jednotlivým okresům rozhodnout v referendu, zdali přijmou prohibici či nikoliv. Dále se snažila pomáhat vězňům, jelikož věřila, že za jejich problémy může alkohol.¹⁰⁵

Jelikož většina nelegálních barů zákony ignorovala, rozhodla se Carry zakročít. Společně s dalšími členkami Unie se před nimi hlasitě modlila a zpívala chvalozpěvy.¹⁰⁶ Od roku 1900 ovšem začala útočit na salony pomocí cihel, kamení, železných tyčí,

---

⁹⁸ Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Frances-Willard>, [cit. 2018-03-15].

⁹⁹ OKRENT, s. 18.

¹⁰⁰ Dostupné z: <https://www.wctu.org/services.html>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰¹ Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Frances-Willard>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰² LERNER, s. 174.

¹⁰³ Dostupné z: <https://shsmo.org/historicmissourians/name/n/nation/>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰⁴ Dostupné z: <http://www.u-s-history.com/pages/h1058.html>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰⁵ Dostupné z: <https://shsmo.org/historicmissourians/name/n/nation/>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰⁶ Tamtéž.

sekyr a dalších předmětů.¹⁰⁷ Vedle všech svých aktivit vydávala noviny, ve kterých zveřejňovala své články, novinky z boje proti salonům a dopisy od jejích podporovatelů. Noviny se také zaměřily na volební práva žen, rady jak vychovávat děti a radosti ze života. V roce 1903 přijala jméno Carry Nationová, přičemž používala slogan “Dopravit národ k prohibici“ (Carry a Nation for Prohibition). Ze svých výdělků zakoupila v Kansas City dům, který sloužil jako přístřešek pro děti a manželky opilců.¹⁰⁸ V roce 1910 naposledy kázala o škodlivosti alkoholu, jelikož se odebrala na odpočinek a v červnu následujícího roku zemřela.¹⁰⁹ Za svoji aktivistickou kariéru se dostala třicetkrát do vězení, nicméně nikdy v něm nevydržela dlouho, jelikož se zaměřila na ničení nelegálních barů, tudíž nemohla být souzena.¹¹⁰

---

¹⁰⁷ OKRENT, s. 25.

¹⁰⁸ Dostupné z: <https://shsmo.org/historicmissourians/name/n/nation/>, [cit. 2018-03-15].

¹⁰⁹ Dostupné z: <http://www.u-s-history.com/pages/h1058.html>, [cit. 2018-03-15].

¹¹⁰ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/Controversies/Womans-Christian-Temperance-Union.html>, [cit. 2018-03-15].

3.1. Začátek prohibice

Prohibice byla uvedena v platnost 17. ledna 1920.¹¹¹ V táborech organizací podporujících zákaz prodeje alkoholu se oslavovalo, jelikož dosáhly svého vysněného cíle. Pracující třída, imigranti, černoši a věřící (katolíci a židé) už tak nadšení nebyli, jelikož XVIII. dodatek byl zaměřen především vůči nim a policie často organizovala razie na jejich domovy, jelikož měla podezření, že vyrábějí „opojné“ nápoje. Představitelé Ligy proti výčepům nesouhlasili s výjimkou, která věřícím nadále dovolovala pít mešní víno, proto přišel William Anderson s návrhem, podle kterého by měli začít pít hroznový džus. To vyvolalo mezi židy a katolíky vlnu nevole, nicméně v roce 1923 schválila Unie amerických hebrejských kongregací (Union of American Hebrew Congregations) nařízení, které tvrdilo, že fermentované víno a alkoholické nápoje nejsou potřeba k vyznávání židovské víry. Věřící si uvědomovali, že se na ně se začátkem 20. let 20. století začalo dívat jako na kriminálníky, kteří využívali svého náboženství ke konzumaci lihovin. Objevovaly se totiž případy podvodných rabínů, kteří ho ve velkém prodávali,¹¹² jelikož se poptávka po posvátném víně zvýšila o 800 000 galonů během prvních dvou let prohibice, ale jen ¼ byla pro náboženské účely.¹¹³ Mnoho židů na začátku 20. let 20. století začalo spolupracovat s úřady, jelikož se báli poškození dobrého jména jejich komunity.¹¹⁴

Imigrantům se prohibice nezamlouvala, jelikož omezovala jejich svobodu pít, na kterou byli zvyklí ze svých domovin. Na počátku 20. let 20. století většinou zákaz prodeje či výroby alkoholu ignorovali, jelikož například Italové si ve svých domácnostech vyráběli víno. Jejich roční náklady na výrobu byly 50–300 dolarů, přičemž galon prodávali za 3–5 dolarů. Mnoho imigrantů volilo možnost návratu do své domoviny, přičemž několik měsíců po uvedení prohibice v platnost emigrovalo zpět do svých domovin více než 61 000 Evropanů. Nejvíce byli mezi nimi zastoupeni Češi, Poláci a Jugoslávci.¹¹⁵

Pracující třída se proti prohibici vymezila ze dvou důvodů. Omezila jejich svobodu pít „opojné“ nápoje a zničila pracovní příležitosti pro zaměstnance pivovarů, lihovarů a salonů. Barmani, číšníci, řidiči nákladních automobilů a výrobci sudů si většinou nenašli novou práci, přičemž se z nich později stali kriminálníci, jelikož na

---

¹¹¹ ČERVINKA, Stanislav, *Až do posledního kmotra. Století mafie*, Praha 1991, s. 39.

¹¹² LERNER, s. 117, 120, 121, 123.

¹¹³ CLARK, s. 159.

¹¹⁴ LERNER, s. 123.

¹¹⁵ Tamtéž, s. 106–108.

trhu nebyl dostatek pracovních příležitostí, které byly legální. Postupem času se soudní síně zaplnily natolik, že mnoho obžalovaných čekalo více než rok, než se jejich případ dostal k soudu.¹¹⁶ Velká část z nich se stala barmany v nelegálních „speakeasies“, pašeráky anebo výrobci alkoholu. Obyčejní lidé navíc nesouhlasili s tím, že vyšší třída mohla beztrestně porušovat zákon, jelikož se úřadům nevyplatilo její příslušníky stíhat, protože si mohli dovolit drahé právníky, kteří je obhájili.¹¹⁷ Většina razíí byla namířena proti nočním barům, kde se setkávaly etnické skupiny a pracující třída, přičemž policisté byli často napadeni podnapilými hosty podniku.¹¹⁸

Další, koho zasáhl XVIII. dodatek ústavy, byli Afroameričané. U části z nich si našel podporu, jelikož jim sliboval snížení zločinnosti a zvýšení mezd (čím více byli ochotni riskovat a porušovat ho, tím více si mohli vydělat). Pro černochoy a černošky z Harlemu představovala prohibice zdroj zaměstnání, jelikož mohli pracovat v nelegálních barech, přičemž si přivydělávali jako barmani, muzikanti, číšníci, tanečníci, hostesky, kuchaři a pikolíci. Každý barman v Harlemu si mohl vydělat dva až třikrát více, než průměrný dělník. Výplatní pásky z klubů z žádného z nich milionáře neučinily, nicméně jim pomohly přežít, zaplatit nájem a všechny jejich účty. Zajímavé bylo, že většinu „speakeasies“ situovaných v Harlemu vlastnili běloši (90 % z 85 takových barů), dalších 5 % bylo spoluvlastnictví a pouze 5 % jich vlastnili čistě černoši. Ti, kteří na prohibici vydělali, si začali kupovat auta, spořit peníze na účtech a investovat. Někteří využili financí a přesunuli se k legálním činnostem, jiní zůstali v nelegálním obchodu s alkoholem a prodávali nadále (lihoviny od Afroameričanů byly dražší, než od Italů a židů, nicméně tomu také odpovídala jejich vyšší kvalita).¹¹⁹

Velkou hrozbu během prohibičních let představovala výroba „opojných“ nápojů v nelegálních destilačních kolonách. Navzdory tomu bylo možné si je beztrestně zakoupit v obchodech a následně v knihovně najít návod, který radil, jak přesně v nich vyrobit alkohol.¹²⁰ Většina obyvatel si „opojné“ nápoje vyráběla pro sebe, nicméně našli se i tací, kteří vyráběli za účelem zisku. Nejčastěji se destilační kolony objevovaly v chudých částech měst, kde byly často, kvůli svému zápachu, odhaleny. Bylo dokonce zaznamenáno několik případů, kdy se jejich majitelé snažili zakrýt zápach tím, že udili

---

¹¹⁶ Dostupné z: <http://www.pbs.org/kenburns/prohibition/unintended-consequences/>, [cit. 2018-03-19].

¹¹⁷ LERNER, s. 111–112.

¹¹⁸ Tamtéž, s. 148–149.

¹¹⁹ Tamtéž, s. 207, 208, 220.

¹²⁰ Dostupné z: <http://www.pbs.org/kenburns/prohibition/unintended-consequences/>, [cit. 2018-03-19].

maso.¹²¹ S lihovinami vyrobenými v domácnostech bylo spojené nebezpečí, jelikož často nebyly příliš kvalitní, přičemž se po pozření mohl konzument otrávit a následně zemřít. Další velká nevýhoda destilačních kolon byla, že mohly vybuchnout a způsobit požár.¹²² Vedle malých domácích varen fungovaly také větší, o které se staralo několik najatých lidí a většinou se nacházely v ukrytých stodolách či sklepeních¹²³ (například v roce 1928 bylo ve Virginii zabaveno skoro 3000 destilačních kolon, 67 000 galonů alkoholu, zabaveno bylo přes 1000 automobilů a zatčeno 21 706 osob, přičemž shledáno vinnými bylo 17 127 z nich).¹²⁴

Na začátku 20. let 20. století se rozvinul velký boom s pašováním „opojných“ nápojů (v roce 1920 bylo dle finančního úřadu zkonsumováno 25 milionů galonů pašovaného alkoholu),¹²⁵ z čehož profitovaly okolní země, které neměly prohibici. Lihoviny se totiž nelegálně dovážely vagóny, nákladními auty a loděmi z Mexika, Evropy, Karibiku a Kanady¹²⁶ (v prvních sedmi měsících, kdy platil XVIII. dodatek, se z kanadských lihovarů dostalo přes hranice do Windsoru ve státě Ontario 900 000 beden alkoholu).¹²⁷ Z této situace také těžily Bahamy, které se staly mezistupněm přepravy lihovin (například z Evropy).¹²⁸ Pašování se také podepsalo na cenách nápojů, jelikož v roce 1928 stál necelý litr piva od pašeráků 80 centů (o 600 % více, než před 12 lety), gin 5,90 dolarů (o 520 % více) a whisky 7 dolarů (o 310 % více).¹²⁹ Vládě USA se experiment s Volsteadovým zákonem nevyplatil, jelikož během 13 let přišla o částku pohybující se okolo jedenácti miliard dolarů, které mohla vybrat na daních.¹³⁰

Peníze dříve využívané ke koupi alkoholu nyní sloužily k nákupu potravin lepší kvality, navíc si mnoho obyvatel USA začalo ukládat své finance na spořicí účty.¹³¹ Na ulicích se situace zlepšila, jelikož se zde objevovalo méně opilců, a zavládla čistota (na druhou stranu se na nich zákony porušovaly ještě více, než před rokem 1920). Novinkou bylo pro ženy to, že nyní nemusely prosit své manžely o výplaty, které dříve utratili za

---

¹²¹ MCGIRR, s. 79–80.

¹²² LERNER, s. 258–259.

¹²³ MCGIRR, s. 53.

¹²⁴ Tamtéž, s. 78.

¹²⁵ BEHR, s. 147.

¹²⁶ Dostupné z: <https://www.thespruce.com/united-states-prohibition-of-alcohol-760167>, [cit. 2018-03-19].

¹²⁷ OKRENT, s. 124.

¹²⁸ BEHR, s. 131.

¹²⁹ CLARK, s. 148.

¹³⁰ Dostupné z: <http://www.pbs.org/kenburns/prohibition/unintended-consequences/>, [cit. 2018-03-19].

¹³¹ BEHR, s. 148–149.

„opojné“ nápoje.¹³² Prohibice se zamlouvala také průmyslníkům, kteří vyjádřili uspokojení nad stávající situací, jelikož dříve měli po výplatním dni v následujících dnech absenci kolem deseti procent, nyní jen tři.¹³³ XVIII. dodatek představoval možnost přivýdělku pro ostatní, kteří nikdy předtím lihoviny neprodávali. Prodejci cigaret, kadeřníci, krejčí a hokynáři prodávali malé množství alkoholu, aby si pomohli k lepším výdělkům (jeden ze způsobů byl, že prodávali čokoládové figurky, které obsahovaly whisky). Přidali se i taxikáři, kteří ze svých automobilů prodávali „opojné“ nápoje lidem přímo na ulici.¹³⁴

Skeptičtí vůči prohibici byli také soudci a politici, jelikož většině z nich bylo patrné, že je XVIII. dodatek namířen především vůči židům, katolíkům a etnickým menšinám.¹³⁵ Dalším se nezamlouvalo to, že občané přišli o svobodu pít a nyní jsou za to trestáni. Mnoho soudců a žalobců odmítlo prosazovat prohibiční zákony, často proti nim protestovali, nechali se uplácet či uzavřeli partnerství s pašeráky. Bylo veřejným tajemstvím, že členové sněmovny a senátu se v práci objevovali podnapilí, přičemž pašeráci měli obrovské zásoby alkoholu ve sklepích Kongresu, jelikož většina zákonodárců věřila tomu, že jsou nad zákonem.¹³⁶ K pití „opojných“ nápojů se později „přiznali“ i prezidenti. Warren Gamaliel Harding měl svůj úkryt, který byl mimo hlavní město, kde mohl se svými přáteli beztrestně popíjet.¹³⁷ Herbert Clark Hoover měl obrovské zásoby lihovin v Bílém domě, ačkoliv jako senátor volil pro zavedení prohibice.¹³⁸ Problémy s porušováním Volsteadova zákona měli i politici mimo Kongres. Příkladem může být starosta Atlanty, který byl odsouzen k 18 měsícům ve vězení, jelikož se podílel na pašeráctví.¹³⁹

Důležitým politikem, který bojoval proti prohibici, byl Antonín Čermák, který se narodil v Kladně, nicméně po narození s rodiči emigroval do USA. V roce 1922 uspořádal referendum, které mělo za cíl zjistit, zdali lidé souhlasí nadále s XVIII. dodatkem. „Referendum“ proběhlo v Chicagu, kde 81 % voličů hlasovalo pro zrušení Volsteadova zákona.¹⁴⁰ Takové referendum opakoval i o čtyři roky později. V hlasováních bylo možné zjistit, že prosazování prohibice má největší podporu u

---

¹³² MCGIRR, s. 47–48.

¹³³ BEHR, s. 149.

¹³⁴ LERNER, s. 57, 58, 81.

¹³⁵ Tamtéž, s. 86.

¹³⁶ BEHR, s. 164, 166

¹³⁷ Tamtéž, s. 114–115.

¹³⁸ Dostupné z: <http://www.1920-30.com/prohibition/>, [cit. 2018-03-19].

¹³⁹ BEHR, s. 158.

¹⁴⁰ MCGIRR, s. 64–65.

protestantů, rodilých občanů, zaměstnaných obyvatel, kteří platili vyšší nájem, vlastníků domů a občanů s vyšším vzděláním. Proti byli dle průzkumů katolíci, imigranti, nezaměstnaní, lidé, co platili nižší nájem a lidé, kteří nevlastnili nemovitosti. Čermákův záměr byl zlegalizovat konzumaci lihovin, přičemž se v roce 1920 snažil prosadit výjimku pro Volsteadův zákon (chtěl zlegalizovat výrobu opravdového piva a lehkých vín).¹⁴¹

Pro lékaře znamenala prohibice možnost si přivydělat, jelikož si většina z nich zažádala o udělení licence na předepisování alkoholu k lékařským účelům (v prvních šesti měsících si o licenci zažádalo více než 15 000 lékařů a 57 000 lékárníků).¹⁴² Kromě nich mohli „opojné“ nápoje předepisovat také zubaři.¹⁴³ Tyto licence měly ovšem své limity, jelikož lékaři mohli měsíčně napsat jen 100 takových předpisů.¹⁴⁴ Některé státy ovšem takové možnosti nepodporovaly (12 jich zakázalo předepisování úplně, devět dalších povolilo lékařům předepisovat pouze čistý alkohol, bez chuti).¹⁴⁵

Se začátkem prohibice se do existenčních problémů dostaly pivovary a lihovary, přičemž většina z nich byla donucena ukončit svou výrobu. Ti, kteří zůstali na trhu, začali vyrábět alkohol průmyslový anebo lékařský. Mnoho závodů přešlo na výrobu piva, které mělo méně, než polovinu jednoho procenta alkoholu (objevily se značky jako Bevo, Vivo, Lux-O, Famo a Pablo),¹⁴⁶ lehčích nápojů, mléčných výrobků a ledu (v New Yorku na jinou výrobu přešlo 23 podniků).¹⁴⁷ V roce 1921 bylo vyprodukováno okolo 300 milionů galonů piva.¹⁴⁸ Některým palírnám bylo umožněno vyrábět lékařský alkohol, který poté mohly exportovat do zahraničí. Toto zboží (tisíce galonů) odebírali obchodníci ze Skotska, Britské Kolumbie, Nového Brunšvicku, Německa, Kuby a Tijuany, nicméně to se nikdy do těchto zemí nedostalo, jelikož ani nepřekročilo hranice a skončilo u pašeráků.¹⁴⁹

Všechny závody musely povinně od roku 1920 přidávat do průmyslového alkoholu jed (o to se zasadil Wayne Wheeler), většinou se jednalo pouze o metanol (ten

---

¹⁴¹ Tamtéž, s. 164–165.

¹⁴² Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/prohibition-in-america-u-s-history-timeline/>, [cit. 2018-03-19].

¹⁴³ CLARK, s. 158–159.

¹⁴⁴ OKRENT, s. 193.

¹⁴⁵ Tamtéž, s. 200.

¹⁴⁶ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/prohibition-in-america-u-s-history-timeline/>, [cit. 2018-03-19].

¹⁴⁷ LERNER, s. 53–54.

¹⁴⁸ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/prohibition-in-america-u-s-history-timeline/>, [cit. 2018-03-19].

¹⁴⁹ BEHR, s. 133.

byl pro člověka velmi nebezpečný, stačilo vypít tři skleničky méně kvalitního nápoje a uživatel mohl zemřít).¹⁵⁰ Od roku 1927 vláda přitvrdila, jelikož chtěla zabránit jeho zneužívání, začala tedy do něj přidávat dvojnásobné množství metanolu, petrolej, benzín, benzen, brucin, kadmium, jód, zinek, rtuť, formaldehyd, chloroform, kafr, kyselinu karbolovou, chinin a aceton. Přidávání těchto přísad mělo za následek několik tisíc úmrtí, jelikož pašeráci většinou ukradli průmyslový alkohol, zbavili ho škodlivých látek, zředili a poté prodali dál.¹⁵¹ Lihoviny takového rázu způsobily otravu, paralýzu, oslepnutí, anebo v horším případě smrt (úmrtí se ročně vyšplhala k tisícům).

V roce 1926 proběhl průzkum, který našel v 99 ze 100 vzorků „opojných“ nápojů stopy jedu, oleje či nemrznoucí směsi, které byly zdraví škodlivé.¹⁵² O rok později proběhla v New Yorku analýza, přičemž v 480 000 galonech alkoholu, který byl zabaven, obsahovalo škodlivé jedy 98 % z nich.¹⁵³ Výrobu průmyslového alkoholu a jeho následné skladování nebylo možné uhlídat, jelikož se mezi roky 1920–1925 produkce ztrojnásobila, načež se v roce 1930 ještě zdvojnásobila.¹⁵⁴ V roce 1926 bylo každý měsíc prodáno 660 000 galonů denaturovaného alkoholu farmaceutickým firmám, drogeriím a kosmetickým společnostem, nutno podotknout, že řádná část z prodaného zboží skončila ve whisky, kterou vyráběli pašeráci.¹⁵⁵

Podobný osud potkal vinice. Většina z nich ukončila svou činnost a zbytek přešel na produkci náboženského vína. Zajímavá situace se odehrála v Kalifornii, kde byl soustředěn vinařský průmysl. Ve státě se nacházelo okolo 700 vinařství, které byly donuceny ukončit svou produkci, načež to na trhu vyvolalo nedostatek a cena jejich produktů raketově vzrostla o 1000 % z 20 na 200 dolarů. To vedlo k návratu vinic, přičemž se na trhu objevil přebytek a do konce prohibice cena klesla na 15 dolarů.¹⁵⁶

3.2. Nelegální bary

S nástupem prohibice byly zavřeny tisíce barů na celém území USA (pro představu v New Yorku bylo před rokem 1920 v pěti městských blocích 15 000 takových zařízení).¹⁵⁷ Pro většinu obyvatel představovaly salony v 19. a na začátku 20. století místo, kde mohli najít práci (byla zde nástěnka s pracovními příležitostmi), scházet se,

---

¹⁵⁰ Tamtéž, s. 222.

¹⁵¹ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/prohibition-in-america-u-s-history-timeline/>, [cit. 2018-03-19].

¹⁵² LERNER, s. 259.

¹⁵³ BEHR, s. 222.

¹⁵⁴ OKRENT, s. 201.

¹⁵⁵ BEHR, s. 163.

¹⁵⁶ Dostupné z: <http://www.1920-30.com/prohibition/>, [cit. 2018-03-19].

¹⁵⁷ LERNER, s. 54.

oslavovat, pořád svatby, tance a zjišťovat novinky z USA či celého světa. Bylo umožněno zde hrát kulečnick, šipky, karty a v lepších zařízeních byly dokonce bowlingové dráhy. Nacházely se zde noviny, tužky, papír a salony fungovaly jako neoficiální pošta (přijímaly dopisy od obyvatel).¹⁵⁸ Většinou měly otevřeno nepřetržitě, přičemž v ranních hodinách byly navštěvovány pracovníky, kteří si chtěli dopřát na posilňenou „opojné“ nápoje. Ženy zde své místo našly v odpoledních hodinách, kdy se tu scházely. K večeru sem přicházeli muži, kterým právě skončila pracovní směna a chtěli si dopřát alkoholické nápoje (k nim se zadarmo podávaly obědy či večeře, které byly přesolené, aby se zvýšila konzumace lihovin). Děti se do barů podívaly výjimečně, pouze pokud je sem poslali rodiče pro pivo k večeři. Bylo možné zde nalézt dokonce sejfy, do kterých bylo umožněno ukládat své věci.¹⁵⁹

Imigranti využívali salony jako místo, kde mohli mluvit svou rodnou řečí. Češi, Poláci, Rumuni a další považovali bary za most mezi starým a novým světem, jelikož se v nich mohli postupně adaptovat na novou zemi, ve které nyní žili. Mohli zde pít své národní nápoje, mluvit rodnou řečí a scházet se s lidmi, kteří pocházeli ze stejné země. Postupem času se učili anglicky a zjišťovali nové poznatky o kultuře, politice a sportu. Bylo jim umožněno zde pořádat schůze a mluvit o svých problémech. Někteří si zde dokonce nechávali vyplácet šeky. Přistěhovalcům se schválení XVIII. dodatku nezamlouvalo, jelikož to považovali za útok na jejich etnické tradice a narušení každodenní rutiny života.¹⁶⁰

Začátkem roku 1920 měly salony a noční bary několik možností. Definitivně zavřít, přejít na prodej lehkých piv či jiného zboží, anebo dále prodávat „opojné“ nápoje, nicméně nyní pod hrozbou trestů za porušení Volsteadova zákona. Salony byly většinou přeměněny na restaurace, prodejny s potravinami, oblečením, cigaretami či nealkoholickými nápoji.¹⁶¹ Malá část z nich zůstala a prodávala lehké drinky a pivo s obsahem alkoholu nižším, než půl procenta. Noční život se nyní přesunul ze salonů, barů a restaurací do sportovních (ty se stávaly domovy gangsterů) a nočních klubů, sklepení, zadních uliček, podkroví a především za zamčené dveře.¹⁶² Pro nelegální podniky byl vytvořen název „speakeasy“. Toto slovo pocházelo od barmanů, kteří lidem radili, aby mluvili v klidu, nepřitahovali pozornost a nevypadali nervózně. Do takových

---

¹⁵⁸ BEHR, s. 50.

¹⁵⁹ LERNER, s. 102, 105.

¹⁶⁰ Tamtéž, s. 103–104.

¹⁶¹ MCGIRR, s. 48.

¹⁶² LERNER, s. 54.

zařízení se nebylo lehké dostat, jelikož u zamčených dveří čekal portýr, který zákazníky pustil do podniku jedině v případě, že mu prozradili správné heslo.¹⁶³ Další možností, jak se dostat do nelegálního baru, bylo předložení členské karty či průchod skrytou cestou, která vedla přímo do prostorů zařízení.¹⁶⁴ Pro objednání alkoholu byly vytvořeny fráze, na kterých se zákazníci předem domluvili s majiteli, aby se předešlo nepříjemnostem. Jednalo se o výrazy jako „rakvový lak“ (coffin varnish), „bílá mula“ (white mule), „koňský tuk“ (horse liniment), „opičí rum“ (monkey rum), „panteří pot“ (panther sweat), „zkažená střeva“ (rot gut) a „tarantulí džus“ (tarantula juice), které sloužily k ošálení prohibičních agentů.¹⁶⁵ Pokud se povedlo agentům do podniků dostat, většinou v nich byla tlačítka, která v případě nouze fungovala tak, že veškeré láhve s „opojnými“ nápoji spadly do sklepa, kde se rozbily, a obsah vytekl do odpadů.¹⁶⁶

Vedle hazardu byla v některých „speakeasies“ rozšířena také prostituce, přičemž k ní byla většina číšnic a hostesek donucena majiteli podniků, kteří tím chtěli zvýšit své zisky. Dle průzkumu z roku 1926 se problémem prostituce týkal 360 z 392 zkoumaných nelegálních barů, přičemž zkušenosti s ní mělo na 544 číšnic z celkových 998. Našlo se nicméně i mnoho případů, kdy si ženy nechaly dobrovolně platit večerní útratu, drobné dárky či nájem výměnou za sex. Ani hostesky nezůstaly pozadu, jelikož většinou zákazníka opily do němoty, načež mu začaly vyhrožovat, že se se svými zážitky svěří jejich manželkám. Kvalitní a zkušené hostesky si týdně mohly přijít na 150–400 dolarů.¹⁶⁷

K převozu „opojných“ nápojů do nelegálních barů byly využity kapesní láhve, falešné knihy, ve kterých byly díry, kokosové skořápky, láhve od vody, zahradní hadice a kočárky. Někteří zkoušeli přepravovat alkohol v kartonech od vajec, přičemž vysáli veškerý jejich obsah a ten nahradili lihovinou.¹⁶⁸ Pašeráci, kteří zásobovali bary, často do whisky, ginu a dalších lihovin přidávali vodu, za účelem zvýšení zisků. Barmani v „speakeasies“ si toho byli vědomi, proto radili svým zákazníkům, aby si drinky míchali

---

¹⁶³ Dostupné z: <http://theroaringtwentieshistory.blogspot.cz/2010/06/prohibition-and-speakeasies.html>, [cit. 2018-03-22].

¹⁶⁴ LERNER, s. 153.

¹⁶⁵ Dostupné z: <http://theroaringtwentieshistory.blogspot.cz/2010/06/prohibition-and-speakeasies.html>, [cit. 2018-03-22].

¹⁶⁶ Dostupné z: <http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/the-prohibition-underworld/speakeasies/>, [cit. 2018-03-22].

¹⁶⁷ LERNER, s. 181–183.

¹⁶⁸ Dostupné z: <http://theroaringtwentieshistory.blogspot.cz/2010/06/prohibition-and-speakeasies.html>, [cit. 2018-03-22].

se zázvorovým pivem, Coca-Colou, cukrem, mátou, citrónem, džusem anebo dalšími nealkoholickými nápoji k docílení lepší chuti.¹⁶⁹

Zmapování počtu nelegálních podniků představovalo těžkou výzvu, jelikož se desítky až stovky zařízení schovávaly ve stínech a nebyly příliš známé. Žádný z majitelů si nevedl účetní záznamy svých nelegálních aktivit, přičemž je skoro nemožné určit, kolik barů reálně existovalo a kdo si kolik vydělal. Podle některých průzkumů se jen na Manhattanu nacházelo okolo 5000 „speakeasies“, v Brooklynu 10 000 a na Wall Street 2200,¹⁷⁰ přičemž na konci 20. let 20. století se jich v New Yorku nacházelo přibližně 32 000.¹⁷¹

Paradoxně někteří policisté pomáhali udržet činnost nelegálních barů v tajnosti, jelikož brali od jejich majitelů úplatky a na oplátku zařízení přehlíželi a nechávali je fungovat nadále, přičemž je upozornili na případné razie včas, aby mohli přesunout alkohol do jiných prostorů.¹⁷² Policisté navíc přehlíželi nelegální podniky, které udržovaly pořádek a klid v sousedství a nikomu neškodily.¹⁷³ Většina razíí skončila neúspěchem, jelikož ve většině „speakeasies“ byly připraveny tajné východy pro případ nečekané razie namířené proti podniku.¹⁷⁴

Vedle „speakeasies“ se rozšířilo působení nočních klubů a kabaretů, které se od nich lišily tím, že míchaly alkohol se zábavou a současně byly legální. V zařízeních stačilo znát majitele či barmana a po vyřknutí domluvené fráze bylo možné popíjet „opojné“ nápoje. Ceny v nočních klubech byly oproti těm v barech astronomické, jelikož necelý litr šampaňského vyšel na 20 dolarů, pinta whisky na deset a zázvorové pivo na jeden. Na rozdíl od barů byly v takových zařízeních zavedeny roční členské poplatky, které se pohybovaly mezi deseti až sto dolary. Ve většině podniků bylo možné sledovat tanečnice či jazzové skupiny, jelikož byly navštěvovány širokým spektrem společenských tříd. Vymahačům prohibice nepomohlo ani to, že se porušování XVIII. dodatku v nočních klubech oslavovalo v časopisech, písních, reklamách a obrazech.¹⁷⁵

---

¹⁶⁹ Dostupné z: <http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/the-prohibition-underworld/speakeasies/>, [cit. 2018-03-22].

¹⁷⁰ LERNER, s. 137–138.

¹⁷¹ Dostupné z: <http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/the-prohibition-underworld/speakeasies/>, [cit. 2018-03-22].

¹⁷² Tamtéž.

¹⁷³ OKRENT, s. 239.

¹⁷⁴ Dostupné z: <https://www.thevintagenews.com/2017/01/30/prohibition-and-speakeasies-in-the-us/>, [cit. 2018-03-22].

¹⁷⁵ LERNER, s. 140, 141, 142, 150, 151.

Zajímavou postavou v New Yorku byla bývalá herečka Texas Guinan, která v letech 1924–1931 vedla celou řadu klubů (Texas Guinan Club, The Salon Royal, The El Fey, The Del Fey, The Club Intime, The Argonaut a The 300 Club). Její podniky navštěvovali hráči baseballu, senátoři, diplomati a milionáři, jelikož se zde cítili jako doma, nicméně tomu také odpovídaly ceny. Texas si účtovala devět dolarů za rundu zázvorového piva, deset za pintu whisky a 25 za čtvrt láhve šampaňského. Na svém vrcholu vydělávala až 7000 dolarů týdně. Byla předvolána celkem 11krát před soud, nicméně nikdy jí nebyla prokázána vina, jelikož podniky nevlastnila a alkohol také nikomu nenalila. Přezdívalo se jí Královna nočních klubů a pro Newyorčany byla symbolem odporu vůči prohibici.¹⁷⁶

Vedle salonů se s krizí a existenčními problémy potýkaly také hotely a restaurace, jelikož přišly o značnou část svých zisků. Snažily se proto alkohol nahradit koktejlovými náhražkami, nebo mícháním vína s vodou tak, aby obsahovalo povolené hodnoty a mohlo se beztréstně prodávat. Mnoho podniků ovšem nemohlo přijít s alternativou, která by jim vynesla stejné zisky, jako „opojné“ nápoje, přičemž jejich majitelé měli dvě možnosti. Zavřít své provozovny, nebo zůstat na trhu a potají nalévat alkohol. Většina z nich se ovšem rozhodl zavřít a tím pádem se zmenšil počet pracovních pozic a příležitostí. Právě zavírání hotelů a restaurací umožnilo rozvoj nočních klubů a „speakeasies“.¹⁷⁷

3.3. Organizace prosazující prohibici od roku 1920

Se začátkem roku 1920 byla vytvořena Prohibiční jednotka (Prohibition Unit), později známá jako Prohibiční výbor (The Bureau of Prohibition), která spadala pod Ministerstvo financí, přičemž měla za úkol dohlížet na prosazování prohibice na území USA.¹⁷⁸ V jejím čele stál národní komisař, který velel dalším 48, kteří dohlíželi na chod v jednotlivých státech. Organizace měla zamezit (za pomoci Pohraniční hlídky) pašování alkoholu přes hranice s Mexikem a Kanadou. Dále organizovat razie na sídla pašeráků či výrobců „opojných“ nápojů a zatýkat za následný prodej lihovin. Kontrolovat licencování, skladování a distribuci průmyslového alkoholu, regulovat dodávky alkoholu určeného k lékařským účelům a monitorovat obyvatele, kterým bylo povoleno skladování mešního vína. Uskupení bylo od počátků odsouzeno k záhubě, jelikož nemělo dostatečné zdroje k plnohodnotnému prosazování XVIII. dodatku.

---

¹⁷⁶ Tamtéž, s. 186–188.

¹⁷⁷ Tamtéž, s. 53, 135.

¹⁷⁸ BEHR, s. 83.

V prvním roce měla Jednotka rozpočet 4,75 milionu dolarů (jeden z důvodů tak malého rozpočtu bylo to, že Liga proti výčepům nechtěla přiznat, že vymáhání prohibice bude nákladnější, než přiznala) a zaměstnávala 1500 agentů (v New Yorku působilo pouze 129 z nich) a stejný počet administrativních pracovníků. Důvod přidělení tak nízkého počtu pracovníků byl ten, že Kongres předpokládat spolupráci prohibičních agentů s Pobřežní stráží (Coast Guard) a Celní správou (U. S. Customs Service), nicméně to se ukázalo později jako nedostačující.¹⁷⁹

Uskupení mělo už od svého založení mezi obyvateli špatnou reputaci, hned z několika důvodů. Agenti byli známi pro svoji úplatnost. Měsíčně pobírali 150 dolarů,¹⁸⁰ což vedlo k úplatkům, jelikož jim platili pašeráci a majitelé salonů 50–500 dolarů (objevil se případ, kdy bylo nabídnuto 20 000) za to, že se jejich podniků nebudou všímat a upozorní je na blížící se razii (problém byl tak velký, že v den razie musela Prohibiční jednotka pokaždé odpojit na své základně telefon, aby nikdo nemohl o jejich záměrech informovat). Úplatní agenti na sebe upozorňovali, jelikož jezdili do práce novými auty a nosili diamantové šperky, které si zkrátka ze svých výplat nemohli dovolit.¹⁸¹ S korupcí se šlo setkat také v řadách vyšších úředníků. Jedním z takových byl státní komisař z Filadelfie, který se podílel na nelegálním vyčerpání 700 000 galonů ze státních skladů. Případ byl nakonec stažen, jelikož všechny důkazy proti němu náhle zmizely.¹⁸²

Vedle korupce provázely Prohibiční jednotku také skandály spojené s vysokou agresivitou a nedostatečným výcvikem jejích agentů. V březnu 1920 zastřelil Steward McMullin taxikáře, který se dle jeho výpovědi účastnil nepovedeného obchodu s alkoholem. Kolem incidentu vyvstala řada otázek, načež byl Steward obžalován z vraždy, jelikož byl podezříván z toho, že chtěl taxikáře okrást o bedny s lihovinami. Další skandál následoval následující měsíc, jelikož se James Muck a Michael Grisi zapletli do pěstního souboje s číšníkem. Ten je vyzval k tomu, aby opustili restauraci, načež James okamžitě vytasil svůj revolver a způsobil v zařízení paniku. Poté, co se do incidentu přidal další číšník, reagoval i Michael, který taktéž vytasil svou zbraň. Oba dva byli vzati do vazby a obviněni z výtržnictví. V prosinci 1920 postřelili Peter Reger a Joseph Ernsthall majitele kavárny Richarda O'Haru. Ten jim nalil whisky, načež reagovali tím, že chtěli prohledat klub. Richardovi se to nezamlouvalo a odmítl je se

---

¹⁷⁹ LERNER, s. 64–65.

¹⁸⁰ CLARK, s. 161.

¹⁸¹ LERNER, s. 68–69.

¹⁸² BEHR, s. 153.

slovy, že musejí mít příkaz. Agenti ho na oplátku postřelili, což je dostalo až před soud (byli obviněni z napadení). Skandály provázely organizaci i nadále, jelikož se v říjnu 1921 pokusilo 15 ozbrojených agentů dostat na stadion, kde se odehrával zápas baseballu mezi Yankees a Giants. Odůvodnili to tvrzením, že hledají alkohol, načež nebyli na stadion vpuštěni. Tyto eskapády zničily reputaci Prohibiční jednotky, jelikož zaměstnávala většinou nekvalifikované, nevyucvičené a neschopné zaměstnance, kteří často ohrožovali bezpečnost náhodných kolemjdoucích, jelikož jim nedělalo problém vystřelit ze zbraně či pronásledovat podezřelé ve vysoké rychlosti automobily. V prvním roce bylo propuštěno jen v samotném New Yorku 47 agentů, načež o rok později to bylo více, než 100.¹⁸³

Vedle řady neúspěchů si Prohibiční jednotka připsala také několik úspěchů. V roce 1926 zakročila proti zneužívání mešního vína, zavřela několik obchodů, zrušila stovky povolení pro rabíny a snížila povolený počet galonů na rok pro domácnosti z deseti na pět.¹⁸⁴ Také začala organizovat razie na nelegální „speakeasies“, kde se scházela vyšší třída, nicméně to nemělo velký úspěch, jelikož jejich majitelé měli dostatek finančních prostředků k tomu, aby do několika dní mohli svůj podnik znovuotevřít.¹⁸⁵ Dále se uskupení povedlo vypořádat s výrobcí cigaret, kteří zneužívali své povolení. Ti měli dovoleno využívat alkohol k zhotovení svého zboží (výrobce z Filadelfie během 18 let spotřeboval alkohol v hodnotě 480 dolarů, nicméně nyní, během prohibičních let, mohl pracovat s 420 000 galony ročně, což vzbuzovalo podezření, jelikož by tím namočil veškerý světový tabák). Jednotka také vedla zásahy proti firmám, které produkovaly kondicionéry a toaletní přípravky.¹⁸⁶ Agenti také začali stavět náhodné zátarasy a prohledávali projíždějící automobily, přičemž jich stihli za noc prohledat až 400.¹⁸⁷

V roce 1927 byl Kongresem schválen zákon, který zvýšil prohibičním agentům plat a nechal nahradit 59 % zaměstnanců Prohibiční jednotky, jelikož neprošli testy.¹⁸⁸ Na konci 20. let 20. století zaměstnávala agentura 4000 zaměstnanců a disponovala rozpočtem 13 milionu dolarů.¹⁸⁹ V letech 1920–1930 se agentům podařilo zadržet 577 000 podezřelých (žalobci vyhráli dva ze tří případů), zkonfiskovat 1,6 milionu

---

¹⁸³ LERNER, s. 66, 67, 68, 70, 71.

¹⁸⁴ OKRENT, s. 192.

¹⁸⁵ LERNER, s. 151–153.

¹⁸⁶ BEHR, s. 154, 158.

¹⁸⁷ LERNER s. 269.

¹⁸⁸ Tamtéž, s. 264.

¹⁸⁹ MCGIRR, s. 69.

destilačních kolon a dalších zařízení, devět milionu galonu tvrdého alkoholu, jednu miliardu galonů piva s vysokým obsahem alkoholu (nad 6 %) a miliardu galonů vína a jablečného moštu. Zabavili 45 000 aut a 1300 lodí. Hodnota zabavených věcí se odhadovala na 40 milionu dolarů. Po konci prohibice se uskupení přejmenovalo na Jednotku pro alkoholické nápoje (The Alcohol Beverage Unit), přičemž se z ní v pozdější době stala Jednotka pro daň z alkoholu (Alcohol Tax Unit).¹⁹⁰

Mezi nejznámější prohibiční agenty patřil Izzy Einstein se svým partnerem Moe Smithem. Izzymu se přezdívalo Muž tisíce převleků, jelikož k dopadení pachatelů používal kostýmy. Za svou kariéru se přestrojil za ženu, texaského ropného magnáta, plukovníka, fotbalového hráče, řidiče koňského povozu a mnoho dalších. Mluvil německy a dalšími třemi jazyky, navíc si pamatoval několik ruských, španělských, francouzských, italských a čínských slov.¹⁹¹ Během let 1920–1925 se podílel v Manhattanu na 20 % veškerých zatčeních spojených s porušením Volsteadova zákona. Díky své nadváze (vážil 100 kilogramů, jeho partner okolo 135) ošálili mnoho lidí, kteří by si nikdy nepomysleli, že tato dvojice může patřit k Prohibiční jednotce. K tomu, aby důkazy zůstaly neporušeny, používal své vlastní zařízení (malý skleněný trychtýř, který měl schovaný v kapse, přičemž byl napojen trubičkou k láhvi, která byla schovaná v jeho kabátu). Podařilo se mu se svým partnerem zatknout celkem 4932 narušitelů, přičemž během noci jich zvládnul zatknout 20–30. Se svým partnerem se také zaměřili na falešný obchod s mešním vínem. Zjistili, že synagoga s 600 členy je pouhá prádelna. V listopadu 1925 byli oba dva ze služby propuštěni, jelikož vedle nich ostatní úředníci, policisté a prohibiční agenti vypadali neschopně.¹⁹²

Další z organizací, která dohlížela na prosazování prohibice, byla Pobřežní stráž. Ta měla za úkol kontrolovat tisíce mil pobřeží, přičemž v 1920 k tomu měla pouze 26 pobřežních plavidel, několik remorkérů a 29 kutrů. S tím si musela vystačit až do roku 1925.¹⁹³ Vedle kontroly oceánů měla na starosti také jezera a řeky. Stráž měla právo vstoupit na lodě, které pluly pod americkou vlajkou, za účelem kontroly přepravovaného zboží. Pašeráci reagovali změnou vlajky, přičemž po několika zastávkách pozměnili i jméno, aby hlídku zmátli. Přepravování „opojných“ nápojů po moři znamenalo i návrat pirátů, kteří přepadali plavidla, kradli jejich zásilky a pozabíjeli

---

¹⁹⁰ Dostupné z: <http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/enforcing-the-prohibition-laws/law-enforcement-during-prohibition/>, [cit. 2018-03-26].

¹⁹¹ Tamtéž.

¹⁹² BEHR, s. 154–157.

¹⁹³ OKRENT, s. 144.

posádku. Objevily se i případy potápění.¹⁹⁴ Do obchodu s alkoholem se přidali i obyčejní rybáři, kteří si chtěli přivydělat a přepravovali zboží na svých člunech. Ti navíc házeli do vod rybářské sítě, aby znemožnili Pobřežní stráž jejich pronásledování. Korupce neminula ani členy Pobřežní stráže, jelikož bylo zaznamenáno několik případů, kdy její pracovníci záměrně přehlíželi obchod s lihovinami a nechali lodě vplout až do New Yorku.¹⁹⁵

Mezi další organizace patřil nechvalně známý Ku-klux-klan, který zažil po roce 1920 boom v členství, přičemž se do roku 1925 do jeho řad přidalo několik milionů obyvatel USA. Pomáhali v boji proti alkoholu, čistili komunity od pašeráků a výrobců „opojných“ nápojů, přičemž se nejvíce zaměřili na ty z řad imigrantů. Příslušníci KKK se dokonce přidávali k raziím prohibičních agentů a policistů. Dále se zaměřovali na katolíky, avšak nedělalo jim problém zasáhnout i proti protestantům. Veřejnost se proti organizaci obrátila po odhalení skandálu, kdy se zjistilo, že její členové pijí zabavené lihoviny, čímž vyšel najevo jejich hlavní záměr a to šikana přistěhovalců a dalších. K ospravedlnění svých činů využívali zákony daných států. Jeden takový byl Zákon proti zlodějům koní (Horse Thieves Act), který povoloval deseti a méně občanům, aby hledali zloděje koní. V roce 1924 bylo 22 000 z 25 000 členů Sdružení detektivů bojujících proti zlodějům koní (Horse Thief Detective Association) zároveň příslušníky KKK. Díky tomu mohli nosit zbraně a zatýkat podezřelé. Wayne Wheeler (jeden z nejdůležitějších představitelů Ligy proti výčepům) odmítl oficiálně spolupracovat s KKK, jelikož se obával jejich špatné reputace.¹⁹⁶

3.4. Tresty a situace ve věznicích

Každý ze 48 států se rozhodl dodržovat prohibiční zákony po svém. Ve státě Massachusetts mohli narušitelé obdržet menší finanční pokuty a kratší tresty ve vězení, pokud se ihned přiznali k porušení legislativy. V Západní Virginii hrozilo za držení destilačních kolon odnětí svobody v rozmezí od jednoho do pěti let. V roce 1919 Arkansas udělal ještě před nástupem XVIII. dodatku z držení a skladování lihovin trestný čin. V tom samém roce schválil Texas Deanův zákon, který trestal držení „opojných“ nápojů s možností pobytu ve vězení od jednoho do pěti let (dle soudců byl tak přísný, že ho odmítli prosazovat a narušitele ve většině případů shledali nevinnými). V Coloradu byl schválen zákon, který zakazoval držení či konzumaci alkoholu (platil i

---

¹⁹⁴ BEHR, s. 132, 135.

¹⁹⁵ Tamtéž, s. 140, 141, 143, 144.

¹⁹⁶ MCGIRR, s. 133, 135, 138, 141.

v Oregonu). Indiana trestala vedle prodeje také koupi lihovin,¹⁹⁷ přičemž podpořila zákon, který zakazoval klenotníkům vystavovat ve svých výlohách koktejlové šejkry. Vermont schválil zákon, který nařizoval provinilcům odhalení svých zdrojů, od kterých získávali alkohol.¹⁹⁸ Tyto zákony byly namířené proti mezerám, které byly ve Volsteadově zákoně. Jejich hlavním záměrem bylo zamezení konzumace v domovech a klubech.¹⁹⁹

V New Yorku byl 5. dubna 1921 schválen Mullan-Gagův prosazovací zákon (Mullan-Gage Enforcement Law), který zvyšoval tresty za porušení Volsteadova zákona, přičemž přirovnal nošení „placatky“ k držení nelegální zbraně. Schválení této legislativy kritizovali soudci, jelikož s jejím příchodem nestíhali odsuzovat obžalované. Většina z nich totiž musela čekat na soud až rok, což umožnilo jejich návrat k nelegálním činnostem. V létě 1921 byla proto svolána schůze, na které se zákon změnil z těžkého zločinu na přečin, tím pádem mohli být obžalovaní souzeni bez soudců (ale pod stejnými tresty, jako předtím). Legislativa neslavila velký úspěch, jelikož byla newyorským gubernérem Alem Smithem zrušena 1. června 1923.²⁰⁰

Během 20. let 20. století se rozšířilo využívání dohody o vině a trestu (Plea bargain), která soudům ušetřila čas. Ti, kdo se přiznali k nelegálním aktivitám, byli většinou ušetřeni vězení a často obdrželi jen finanční tresty. V případě nesouhlasu s dohodou hrozil obžalovanému trest odnětí svobody. Žalobci se rozhodli ignorovat prohřešky spojené s vínem, pokud do nich byla zapletena žena. Pokud policista nebo prohibiční agent odešel či byl propuštěn ze služby, žádný z jeho případů se nedostal před soud. To samé hrozilo i v případech, kdy zabavené lihoviny zmizely ze skladů Prohibiční jednotky. Majitelé „speakeasies“ se většinou vyhnuli trestům výmluvami. Tvrdili, že nevěděli o prodeji alkoholu. Stejně se zachovali i řidiči nákladních automobilů, kteří se vymlouvali na to, že nevěděli, co převáželi.²⁰¹

V roce 1925 byl v Indianě schválen Wrightův zákon, který propouštěl ze zaměstnání jakéhokoliv úředníka či prohibičního agenta, kteří odmítli prosazovat prohibici, přičemž naopak odměňoval prokurátory, kteří vyhráli případ a stanovovali větší tresty pro narušitele Volsteadova zákona (nyní jim hrozilo za držení destilačních kolon trest v rozmezí 2–5 let). V tentýž rok byl ve Virginii schválen Laymanův zákon,

---

¹⁹⁷ Tamtéž, s. 70, 71, 99.

¹⁹⁸ CLARK, s. 162.

¹⁹⁹ MCGIRR, s. 71.

²⁰⁰ LERNER, s. 76, 77, 87, 88, 94.

²⁰¹ Tamtéž, s. 90–92.

který odměňoval úředníky a prohibiční agenty za zatčení a odsouzení, přičemž zvyšoval pokuty a tresty pro provinilce. Mezi nejzásadnější legislativu patřil Jonesův zákon, který byl schválen v roce 1929. Zvyšoval maximální tresty za první provinění vůči Volsteadovu zákonu z 1000 na 10 000 dolarů, přičemž nyní hrozilo odnětí svobody na pět let. Novinkou bylo, že nyní bylo nelegální kupovat alkohol v „speakeasies“, přičemž podezřelým hrozil trest odnětí svobody. Zákon byl vůči provinilcům tak přísný, že se nezamlouval ani zastáncům prohibice, kteří nyní podporovali zrušení XVIII. dodatku.²⁰²

S tvrdšími tresty za porušování prohibičních zákonů následovalo přelidnění ve státních věznicích napříč celým národem. Narušitelé Volsteadova zákona v nich představovali kolem roku 1930 největší procento trestanců (například ve státě Virginia tvořili 25 %). Například zařízení Puget Sound mělo kapacitu 3738 kriminálních, nicméně jich zde v roce 1928 bylo uvězněno 7598. Ve Fort Leavenworth byl povolen maximální limit 2000 osob, ale v roce 1929 jich zde přebývalo 3770. V pensylvánské káznici bylo v roce 1922 1700 vězňů namačkáno do cel po třech až čtyřech, přičemž ty byly určeny pouze pro jednoho. V Texasu byl s přelidněním takový problém, že odmítali brát nové trestance. V kalifornské San Quentin bylo v roce 1929 6062 osob, přičemž to dvojnásobně překračovalo povolený limit. Problém se nezamlouval ani prezidentu Hooverovi, který Kongresu předložil plán na výstavbu nových zařízení a přesunutí 1650 trestanců na Alcatraz, než se dostaví.²⁰³

3.5. Prezidentská kampaň v roce 1928

V roce 1928 se odehrál velmi důležitý souboj, který měl určit další směřování prohibice. Jednalo se o prezidentské klání dvou kandidátů. Za demokratickou stranu kandidoval Alfred Emanuel Smith, za republikánskou stranu Herbert Clark Hoover. Al Smith v roce 1918 vyhrál guvernérské volby v New Yorku, přičemž do své funkce nastoupil 1. ledna 1919.²⁰⁴ V ní vydržel do 31. prosince 1920, kdy ho nahradil nově zvolený republikánský guvernér Nathan Miller. V následujících dvou letech pracoval v soukromém sektoru, nicméně do pozice guvernéra se vrátil v roce 1923. Už ve své kampani z roku 1922 přiznal svůj odpor vůči XVIII. dodatku (svoji lásku k alkoholu neskrýval ani před svými hosty, kterým ho nabízel ve své kanceláři). Věřil, že je třeba legalizovat pivo a víno.²⁰⁵ Důležitý se pro něj ukázal být rok 1923, kdy podepsal zrušení

---

²⁰² MCGIRR, s. 99–100.

²⁰³ Tamtéž, s. 196, 201, 202, 203.

²⁰⁴ Tamtéž, s. 167.

²⁰⁵ LERNER, s. 239–240.

Mullan-Gagova prosazovacího zákona a tím se pasoval do role vůdce v boji proti prohibici.²⁰⁶ V roce 1924 se pokusil získat nominaci do prezidentských voleb od demokratické strany, nicméně tu vyhrál John William Davis, který ve volbě prohrál proti Calvinu Coolidgovi. V roce 1926 podpořil „referendum“, ve kterém se většina voličů vyjádřila pro upravení Volsteadova zákona. To mu dodalo potřebné sebevědomí pro kandidaturu, jelikož odsloužil čtyři úspěšná období jako guvernér New Yorku.²⁰⁷

V roce 1928 vyhrál Al Smith prezidentskou nominaci demokratické strany a mířil do souboje s Herbertem Hooverem, který označil prohibici za skvělý sociální a ekonomický experiment a odmítal její zrušení.²⁰⁸ V prezidentském souboji získal Al Smith podporu imigrantů (Irů, Poláků, Italů a Čechů), Afroameričanů, židů a pracující třídy.²⁰⁹ Začaly být zakládány spolky na podporu jeho kandidatury, jako například Cizojazyčná kancelář podporující kandidaturu Ala Smitha (Al Smith for President Foreign Language Bureau) a černošská Barevná liga podporující kandidaturu Smitha (Smith for President Colored League).²¹⁰ Například v okolí města Pittsburgh zakládali podobné spolky imigranti z Chorvatska, Itálie a Řecka. Etnické noviny vyhlásily podporu Smithovi, mezi nimi byly české, polské, německé a italské deníky.²¹¹ Na začátku roku 1928 oznámil Calvin Coolidge veřejnosti, že se znovu nebude ucházet o prezidentské křeslo. Kandidaturu získal Herbert Hoover. Demokratický kandidát se přiznal, že podporuje zrušení prohibice a navíc je katolík, což se proti němu snažili jeho odpůrci využít, jelikož majoritní náboženství v USA bylo protestantské. Během kampaně měl značné problémy, jelikož proti němu vystoupilo několik organizací a významných osobností. Ku-klux-klan o Smithovi rozhlašoval pomluvy, negativně se o něm vyjadřoval jeden z vedoucích členů Ligy proti Výčepům biskup James Cannon (nahradil Waynea Wheelera, který předchozí rok zemřel) a členky Unie žen za křesťanskou střídmost, které vedly kampaň na jihu USA.²¹²

6. listopadu 1928 Herbert Hoover dokázal porazit Ala Smitha. Získal 21 391 993 hlasů, zatímco Smith pouhých 15 061 169. Hoover získal 444 volitelů, zatímco Smith jenom 87. Bývalý newyorský guvernér vyhrál pouze v osmi státech, prohrál dokonce i ve svém domovském New Yorku. Tyto volby rozhodly o dalším směřování prohibice,

---

²⁰⁶ MCGIRR, s. 167.

²⁰⁷ LERNER, s. 240–242.

²⁰⁸ BEHR, s. 229.

²⁰⁹ LERNER, s. 244.

²¹⁰ MCGIRR, s. 175, 180.

²¹¹ Tamtéž, s. 175, 176, 179.

²¹² LERNER, s. 244, 245, 246, 248.

alespoň na další čtyři roky. Ačkoliv Al Smith v prezidentské volbě neuspěl, pomohl získat mnoho nových voličů pro demokratickou stranu, kteří ji zajistili vítězství o čtyři roky později.²¹³ I když měl nový prezident o svém postoji vůči XVIII. dodatku jasno, rozhodl se pro uklidnění veřejnosti založit v roce 1929 komisi, která měla za úkol přezkoumat Volsteadův zákon a jeho prosazování.²¹⁴

Komise byla pojmenována Národní komise pro zákonné dodržování a prosazování zákona (National Commission on Law Observance and Enforcement), přezdívalo se jí nicméně Wickershamova komise. Jejím prezidentem se totiž stal George Wickersham, bývalý generální prokurátor.²¹⁵ Komise měla za cíl prostudovat Volsteadův zákon a měla vymyslet plán, který by zvýšil jeho efektivitu.²¹⁶ Uskupení najalo výzkumné pracovníky, kteří zpovídali policisty, státní zástupce, obhájce, soudce, sociální pracovníky, probační úředníky, správce věznic a další, za účelem získání informací.²¹⁷ Po dvou letech od svého založení přišla se zprávou, podle které se během prohibičních let zvýšila konzumace alkoholu, pašeráctví a korupce. Dva členové komise se vyjádřili pro okamžité zrušení XVIII. dodatku, čtyři upřednostňovali jeho modifikaci a zbylých pět se vyjádřilo pro jeho setrvání v nynějším stavu. Prezident USA kritiku komise ignoroval a veřejnosti oznámil, že Wickershamova komise neupřednostňuje zrušení XVIII. dodatku. Hoover se zastával prohibice ze dvou důvodů. Její přívrženci mu výrazně pomohli ve volbách a také věřil, že by každý prezident měl stát za dodatky ústavy. To vše vedlo k nevoli vůči němu, která se projevila v následujících prezidentských volbách.²¹⁸

3.6. Konec prohibice

Za pád prohibice mohly především dva aspekty. Prvním byl krach na newyorské burze 24. října 1929, díky kterému přišly o práci dva miliony obyvatel New Yorku, proto mnoho z nich pobouřilo, že se ročně přispívá několik milionů dolarů na prosazování Volsteadova zákona, ačkoliv byla krize.²¹⁹ Konec války s „opojnými“ nápoji představoval vytvoření nových pracovních pozic v pivovarech a lihovarech, čímž by se zlepšila situace také pro farmáře. Zlegalizování alkoholu by mělo za následek zvýšení

---

²¹³ Tamtéž, s. 251.

²¹⁴ BEHR, s. 232.

²¹⁵ CLARK, s. 193.

²¹⁶ LERNER, s. 273.

²¹⁷ Dostupné z: <https://legal-dictionary.thefreedictionary.com/Wickersham+Commission>, [cit. 2018-03-28].

²¹⁸ LERNER, s. 273–274.

²¹⁹ Tamtéž, s. 271–272.

příjmů do státní pokladny,²²⁰ přičemž by výběr daní mohl do státní pokladny přinést kolem 495 milionu dolarů. Tento argument navíc prohluboval fakt, že vláda vybrala kolem 483 milionu dolarů v roce 1919 na daních spojených s lihovinami. Poté, co začala Deprese, se vylidnily kluby, bary a nelegální „speakeasies“. Zisky jejich majitelů klesly až o 75 %, přičemž se snížily i ceny „opojných“ nápojů. Krize vedla k tomu, že se zmenšil zájem o tvrdý alkohol a naopak vzrostl zájem o pivo, které bylo cenově výhodné jak pro zákazníky, tak i barmany. Pracovníci si začali vážit svých zaměstnání, jelikož nyní byli ochotni pracovat více hodin a začali za sebe platit veškeré pokuty.²²¹ Situaci nepřispělo ani to, že v následujících třech letech zkrachovalo skoro 5000 bank, mnoho továren zastavilo svou výrobu a v zemi byla stále velká nezaměstnanost.²²²

Druhým aspektem bylo zakládání organizací, které byly namířené proti prohibici. Mezi prvními byla Asociace proti prohibičnímu dodatku (Association against the Prohibition Amendment), která byla založena v roce 1918 Williamem H. Staytonem, přičemž jejím původním záměrem bylo blokovat ratifikaci XVIII. dodatku, jelikož ho považovali za neoprávněný. Uskupení bylo velmi dobře financované, nicméně mu uškodila aféra z roku 1925, kdy vyšlo najevo, že získalo desítky tisíc dolarů od pivařů a pivařských společností, načež následovalo obvinění, že slouží jako nástroj pivovarníků. Největším jejím nedostatkem bylo ovšem elitářství, jelikož neukázala žádnou snahu o vybudování politické aliance s organizacemi, které byly podporovány pracující třídou. V dobách své největší slávy měla kolem 400 000 členů, nicméně deset let po jejím založení jich měla „pouhých“ 190 000. Toto uskupení nikdy nepředstavovalo reálnou hrozbu pro prohibici.²²³

Mezi další organizace patřil Ženský výbor pro modifikaci XVIII. dodatku (Women's Committee for the Modification of the Eighteen Amendment), který byl založen v roce 1926. Uskupení se prezentovalo jako skupina bojující proti Volsteadovu zákonu a Unii žen za křesťanskou střídmost. Byl veden M. Louise Grossovou, jejímž cílem bylo společné postavení žen proti prohibici a poučení všech amerických žen o jejich negativních stránkách. Ačkoliv její kampaň nebyla tak úspěšná, podnítila další organizace k tomu, aby vyjádřily svůj nesouhlas.²²⁴

---

²²⁰ MCGIRR, s. 237.

²²¹ LERNER, s. 271–273.

²²² MCGIRR, s. 236.

²²³ LERNER, s. 230–233.

²²⁴ Tamtéž, s. 189–191.

Velmi důležité uskupení, které se snažilo o zrušení prohibice, byla Ženská organizace pro národní reformu prohibice (Women's Organization for National Prohibition Reform), která byla založena v roce 1929 Pauline Sabinovou.²²⁵ Jejím hlavním záměrem bylo zrušení XVIII. dodatku a podpora kandidátů, kteří se vyjádřili stejně, přičemž nezáleželo na tom, v jaké politické straně se nacházeli. Prohibiční agenda se snažila zdiskreditovat Pauline stejně, jako tomu učinila v případě Ala Smitha, nicméně jí se povedlo všem útokům ubránit. Členky organizace používaly rádio, automobily a také letadla k podpoře své kampaně, přičemž chodily od domu k domu a rekrutovaly nové členky. Uskupení dokonce otevřelo svůj obchod, ve kterém prodávalo věci spojené s podporou zrušení XVIII. dodatku. V roce 1933 bylo v jeho řadách 1,5 milionu členek, což bylo třikrát více, než měla Unie žen za křesťanskou střídmost. Pauline Sabinové se jako první podařilo vytvořit organizaci, která se tvrdě postavila prohibičním hnutím a aktivně se účastnila voleb do kongresu, kde pomáhala kandidátům, kteří podporovali její zájmy.²²⁶

Dalším, kdo se postavili proti prohibici, byli milionáři. Ti začali věřit v její rychlý konec po proslovu prohibičního komisaře Jamese M. Morgana před Kongresem, který tvrdil, že je potřeba dalších 300 milionů k jejímu prosazení. Negativně se vyjádřil i průmyslník John D. Rockefeller. Volsteadův zákon dle něj ničemu neprospěl, jelikož se alkoholismus a zločinnost zvýšily a salony se změnily na „speakeasies“, proto se v roce 1932 rozhodl podporovat zrušení XVIII. dodatku.²²⁷

Důležitým mezníkem pro další směřování XVIII. dodatku, byly prezidentské volby v roce 1932. V nich se utkali Franklin Delano Roosevelt za demokratickou stranu a Herbert Hoover za republikánskou stranu. To hlavní, co Demokráté potřebovali, byl silný kandidát, který by mohl čelit Hooverovi. Takového našli ve Franklinu Rooseveltovi, který během Deprese přišel s ekonomickými návrhy, které ovšem někteří Demokráté vnímali jako příliš riskantní. Franklinovi uškodily během nominace demokratické strany dvě věci. Neměl dobré vztahy s Alem Smithem a členové strany nevěděli, zdali podporuje prohibici, jelikož se nikdy na toto téma nevyjádřil. Na to reagoval tím, že ve svém projevu podpořil stranický program (zrušení XVIII. dodatku). Roosevelt vyhrál nominaci Demokrátů díky dalšímu kandidátovi Johnu Nance Garnerovi, který se rozhodl odstoupit z nominace na prezidenta a podpořil Roosevelta,

---

²²⁵ Dostupné z: <https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/Controversies/Womens-Organization-for-National-Prohibition-Reform.html>, [cit. 2018-03-30].

²²⁶ LERNER, s. 276, 277, 283, 286, 287.

²²⁷ BEHR, s. 233–234.

přičemž na oplátku získal viceprezidentskou nominaci.²²⁸ V roce 1932 odletěl Roosevelt do Chicaga, kde přijal svou nominaci a přednesl proslov, který začal sjednocovat stranu a americký lid za jeho záda. Sliboval, že obnoví Ameriku pro její obyvatele a poprvé zde představil svůj Nový úděl (New Deal). Veřejně prohlásil, že je pro zrušení prohibice,²²⁹ zatímco Hoover i přes kritiku stále zastával stejný názor.²³⁰ Franklin Delano Roosevelt ve volbách zvítězil, přičemž získal 22 821 857 hlasů a 472 volitelů, zatímco Herbert Hoover jich získal pouze 15 761 841 a 59. Jeho vítězství značilo konec prohibice a začátek konce krize.²³¹

Roosevelt se ujal prezidentské kanceláře 4. března 1933, přičemž o devět dní později požádal o speciální zasedání Kongresu. Chtěl pozměnit Volsteadův zákon, jeho hlavním cílem bylo okamžité legalizování piva a vína. Kongres se návrhu nebránil a schválil Zákon o příjmu z piva a vína (Beer and Wine Revenue Act), který následně prezident podepsal 22. března 1933. K tomu, aby bylo možné zrušení prohibice, bylo zapotřebí nového dodatku ústavy, který by zrušil ten starý. Státům byl v únoru 1933 zaslán ke schválení XXI. dodatek ústavy, který rušil platnost XVIII. dodatku. Konec prohibice nastal 5. prosince 1933 v 17:32, kdy byl 36. státem (Utahem) ratifikovaný XXI. dodatek ústavy.²³²

Konec prohibice a následná legalizace alkoholu znamenala více možností pro nezaměstnané. Nové pracovní příležitosti nyní nacházeli v pivovarech, lihovarech, barech, klubech, restauracích a nejen zde. Mezi obyvateli převládalo nadšení, které se projevilo 7. dubna 1933, kdy se do ulic vrátilo legálně pivo, což vedlo k mohutným oslavám napříč USA, nicméně nejvíce však v New Yorku, kde davy lidí vítaly první kamiony, které přivážely do města pivo.²³³ Mnoho vlastníků „speakeasies“ po prezidentských volbách v roce 1932 uzavřelo své prostory, jelikož nebyli ochotni riskovat obdržení pokut za to, že stále nalévali „opojné“ nápoje, místo toho si zažádali o licence, které jim prodej lihovin dovozovaly.²³⁴ Ostatní podniky přestaly nalévat tvrdý alkohol (s jeho opětovným prodejem počkaly až do 5. prosince 1933), svůj sortiment omezily pouze na prodej piva. Podporovatelé Volsteadova zákona se nechtěli smířit se schválením XXI. dodatku. Začali psát prezidentu Rooseveltovi dopisy, v nichž se ho

---

²²⁸ LERNER, s. 293–297.

²²⁹ Tamtéž, s. 300–301.

²³⁰ MCGIRR, s. 238.

²³¹ Dostupné z: <https://www.britannica.com/event/United-States-presidential-election-of-1932>, [cit. 2018-03-30].

²³² LERNER, s. 302, 303, 305.

²³³ Tamtéž, s. 303–304.

²³⁴ BEHR, s. 236.

snažili přesvědčit ke změně názoru, nicméně neúspěšně.²³⁵ Zrušení prohibice přivítali především členové pracující třídy, imigranti, černoši a věřící, proti kterým byla původně namířena.

---

²³⁵ LERNER, s. 305–306.

4. Závěr

V předkládané práci autor popsal cestu, která vedla k ratifikaci XVIII. dodatku. Zaměřil se na zákony spojené s prohibicí před rokem 1920, popis organizací, které se zasloužily o zavedení prohibice na území USA a popis toho, jak byl schválen Volsteadův zákon, díky němuž byla uvedena celostátní prohibice od 17. ledna 1920. Následně popsal reakce ze strany imigrantů, Afroameričanů, věřících (katolíků a židů), pracující třídy, soudců, politiků, lékařů a majitelů vinic, lihovarů a pivovarů. Dále se autor snažil popsat nelegální bary, výrobu alkoholu v destilačních kolonách a jeho následné pašování. Popsal detailně organizace, které se od roku 1920 snažily prosazovat prohibici, avšak neúspěšně. Vedle toho popsal zákony, které se objevily po roce 1920 a souvisely s prohibicí, nicméně stěžejním byl Jonesův zákon z roku 1929, díky němuž se většina odpůrců prohibice začala proti ní obracet, jelikož se jim zdáli tresty za její porušení příliš velké. Důležitou podkapitolou bylo následné popsání prezidentské kampaně z roku 1928, která rozhodla o dalším setrvání prohibice na území USA, jelikož v nich vyhrál republikánský kandidát Herbert Hoover, který podporoval XVIII. dodatek. Poslední podkapitola se věnovala důvodům zrušení prohibice. Autor zmínil krach na newyorské burze, který vedl ke ztrátě milionu pracovních pozic, což vyvolalo mezi obyvateli nevoli, jelikož se i nadále prosazovala prohibice, přičemž její zrušení mohlo přivést tisíce pracovních pozic. Dále se věnoval organizacím podporující zrušení Volsteadova zákona, které výrazně pomohly přesvědčit myšleni obyvatel. Autor práci zakončil prezidentskými volbami v roce 1932, kdy vyhrál demokratický kandidát Franklin Delano Roosevelt, který podporoval zrušení prohibice a to vedlo k následnému schválení XXI. dodatku, který zrušil platnost toho XVIII. v prosinci 1933.

Důvodem ztroskotání prohibice bylo její špatné prosazování už od ledna 1920. Členové organizací prosazující prohibici se zaměřili především na imigranty, Afroameričany, pracující třídu a věřící, zatímco členy vyšší třídy nechali většinu času beztrestně popíjet svůj alkohol. K prosazování byla vytvořena Prohibiční jednotka, která ovšem zaměstnávala v prvních letech jenom 1500 agentů, kterým bylo vypláceno pouze 150 dolarů měsíčně. To vedlo k jejich následnému zkorumpování, přičemž většina z nich prošla chabým anebo vůbec žádným výcvikem, což ve výsledku znamenalo neefektivní prosazování. Špatné prosazování vedlo k zvětšenému odporu vůči XVIII. dodatku, což mělo za následek zakládání spolků, které proti němu bojovaly. Ty se postupem času zasloužily o pád prohibice, jelikož se účastnily kampani vedené proti

prohibici. Posledním hřebíčkem do rakve pro prohibici byla ztráta důvěry mezi střední a vyšší třídou po roce 1929, což se projevilo v následujících prezidentských volbách, jelikož představa zrušení prohibice znamenala možnost nových pracovních pozic v pivovarech a lihovarech.

Dle subjektivního názoru autora lze brát XVIII. dodatek spíše negativně, než pozitivně. Výborná věc na prohibici byla, že na začátku 20. let 20. století pomohla zlepšit situaci spojenou s alkoholismem obyvatel USA, zlepšila statistiky úmrtnosti spojenými s „opojnými“ nápoji. Lidé začali kupovat místo lihovin kvalitnější potraviny a někteří začali investovat své peníze. Hlavní myšlenkou všech organizací podporujících prohibici bylo zbavení lidstva veškerého alkoholu, což byla myšlenka chvályhodná, nicméně nikdy nebyla proveditelná, jelikož už na svém prvním kroku selhala, přičemž vznikl odpor u většiny obyvatel USA a tím se nemohla dále šířit idea „Světa bez alkoholu“.

Nicméně negativita převažovala. Později také pomohla zhoršit situaci spojenou s alkoholismem, jelikož obyvatelé pili „opojné“ nápoje na znak odporu vůči Volsteadově zákonu. V průběhu 20. let 20. století se zvýšil počet smrtí spojených s alkoholem, jelikož se začal prodávat pašovaný, méně kvalitní, který obsahoval stopy smrtelně jedovatého metanolu. Vedle toho přišlo statisíce zaměstnanců o svou práci, jelikož se většina pivovarů, lihovarů a vinic zavřely. Pro vládu USA znamenala prohibice ztrátu jedenácti miliard dolarů, které mohla vybrat na daních a dalších několika stovkách milionů při jejím prosazování.

5. Seznam použité literatury a pramenů

5. 1. Vydané prameny

CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1915*, Westerville 1915.
[https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599681;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599681;view=1up;seq=1) [cit. 2018-03-10].

CHERRINGTON, Ernest H., *Anti-Saloon League year book 1919*, Westerville 1919.
[https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.\\$b599683;view=1up;seq=1](https://babel.hathitrust.org/cgi/pt?id=uc1.$b599683;view=1up;seq=1) [cit. 2018-03-06].

5. 2. Literatura

BEHR, Edward, *Prohibition: Thirteen Years That Changed America*, New York 1996.

BROŽ, Ivan, *Al Capone řečený "Zjizvená tvář"*, Praha 2007.

CLARK, Norman H., *Deliver Us from Evil: An Interpretation of American Prohibition*, New York 1976.

ČERVINKA, Stanislav, *Až do posledního kmotra. Století mafie*, Praha 1991.

LERNER, Michael A., *Dry Manhattan: Prohibition in New York City*, Cambridge 2007.

MCGIRR, Lisa, *The War on Alcohol: Prohibition and the Rise of the American State*, New York 2015.

OKRENT, Daniel, *Last Call: The Rise and Fall of Prohibition*, New York, 2010.

5. 3. Internetové zdroje

Carrie Amelia Nation

<https://shsmo.org/historicmissourians/name/n/nation/> [cit. 2018-03-15].

Carry A. Nation

<http://www.u-s-history.com/pages/h1058.html> [cit. 2018-03-15].

Constitutional Amendment of 1882

<http://www.dsaiowa.com/images/Prohibition.pdf> [cit. 2018-02-17].

Early History

<https://www.wctu.org/history.html> [cit. 2018-03-15].

Edwin Courtland Dinwiddie

ripple4u.tripod.com/edwin.htm [cit. 2018-03-14].

Frances Willard

<https://www.britannica.com/biography/Frances-Willard> [cit. 2018-03-15].

Howard Hyde Russell

<https://prohibition.osu.edu/anti-saloon-league/howard-hyde-russell> [cit. 2018-03-14].

Iowa Liquor Prohibition, Amendment 1 (June 1882)

[https://ballotpedia.org/Iowa_Liquor_Prohibition,_Amendment_1_\(June_1882\)](https://ballotpedia.org/Iowa_Liquor_Prohibition,_Amendment_1_(June_1882)) [cit. 2018-02-17].

John M. Pattison

http://www.ohiohistorycentral.org/w/John_M._Pattison [cit. 2018-03-10].

Maine Law: First State Prohibition in U.S.

<https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/maine-law-first-state-prohibition-in-u-s/> [cit. 2018-02-14].

Prohibition Agents Lacked Training, Numbers to Battle Bootleggers

<http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/enforcing-the-prohibition-laws/law-enforcement-during-prohibition/> [cit. 2018-03-26].

Prohibition and speakeasies in the US

<https://www.thevintagenews.com/2017/01/30/prohibition-and-speakeasies-in-the-us/> [cit. 2018-03-22].

Prohibition and the Speakeasies

<http://theroaringtwentieshistory.blogspot.cz/2010/06/prohibition-and-speakeasies.html> [cit. 2018-03-22].

Prohibition in America (U.S.): Timeline

<https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/prohibition-in-america-u-s-history-timeline/> [cit. 2018-03-19].

Prohibition in the United States

<http://www.1920-30.com/prohibition/> [cit. 2018-03-19].

Reprising Our Niederstein's Story, Now That It Is A Thing Of The Past

<https://web.archive.org/web/20060625135608/http://timesnewsweekly.com/Archives2005/Jan.-Mar.2005/021005/NewFiles/OURNEIGH.html> [cit. 2018-02-17].

Speakeasies Were Prohibition's Worst-Kept Secrets

<http://prohibition.themobmuseum.org/the-history/the-prohibition-underworld/speakeasies/> [cit. 2018-03-22].

The United States Prohibition of Alcohol

<https://www.thespruce.com/united-states-prohibition-of-alcohol-760167> [cit. 2018-03-19].

Unintended Consequences

<http://www.pbs.org/kenburns/prohibition/unintended-consequences/> [cit. 2018-03-19].

United States presidential election of 1932

<https://www.britannica.com/event/United-States-presidential-election-of-1932> [cit. 2018-03-30].

Wayne Wheeler

<http://www.westervillelibrary.org/antisaloon-wheeler> [cit. 2018-03-10].

Wayne Wheeler, Dry Boss (Prohibition): Biography

<https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/wayne-wheeler/> [cit. 2018-03-10].

WCTU Time Line, Red Letter Days, & a Brief Summary of National Presidents' Terms

<https://www.wctu.org/services.html> [cit. 2018-03-15].

Wickersham Commission

<https://legal-dictionary.thefreedictionary.com/Wickersham+Commission> [cit. 2018-03-28].

Woman's Christian Temperance Union (WCTU)

<https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/Controversies/Womans-Christian-Temperance-Union.html> [cit. 2018-03-15].

Women's Organization for National Prohibition Reform

<https://www.alcoholproblemsandsolutions.org/Controversies/Womens-Organization-for-National-Prohibition-Reform.html> [cit. 2018-03-30].

6. Resumé

The topic of this Bachelor thesis are circumstances of origin, beginnings, progress and the end of prohibition in the United States of America 1920–1933. The main goal was to describe the path leading to ratification of the Eighteenth Amendment, his description from 1920 to 1933, when was approved the Twenty-first Amendment, which canceled the Eighteenth Amendment.

The structure is as follows: The first chapter is focused on laws connected to prohibition during 1851–1920 (Webb-Kenyon Act, Hobson Resolution, Food and Fuel Control Act, Wartime Prohibition Act), ratification of the Eighteenth Amendment, explanation of the Volstead Act (what act banned and allowed, plus description of penalties for violation) and description of organisations (Anti-Saloon League and Woman’s Christian Temperance Union), which helped with ratification.

The second chapter is describing thirteen years of prohibition since 1920 to 1933. First part is focused on analysis of Volstead Act, how the Act was accepted by Catholics, Jews, working class, immigrants from Europe, African Americans, judges, politics and doctors. Then it is focused on manufacture of alcohol in illegal stills, adding poison into industrial alcohol, smuggling spirits of worse quality and situation, that now happened for breweries, distilleries and vineyards. Second part is focused on description of illegal speakeasies, whis was created in 1920s. Then it is focused on situation of night clubs, cabarets, hotels and restaurations. Third part is focused on description of organisations that helped with the enforcement of the Volstead Act (Prohibition Unit, Coast Guard and Ku-klux-klan. Fourth part is focused on penalties for violation of the Volstead Act and situation in prisons from 1920 to 1933. Next part is focused on presidential campaign in 1928. The last part is focused on the reasons, why prohibition failed. Then it is focused on organisations, that helped repeal the Eighteenth Amendment, attitude of higher class in the beginning of 1930s, presidential campaign in 1932, description of Twenty-first Amendment, which canceled national prohibition and people’s reaction to cancellation of prohibition. This work attempts to present and unbiased view on the issue of the Eighteenth Amendment in the United States of America.